

**D
E
L
G
E
R
Ú
L
R**

MANOOK

IAN

KNIHA ZLIN

FLEET

Ian Manook

Jerúldelger

JERÚLDELGER

Ian Manook

Copyright © Éditions Albin Michel – Paris 2013

Translation © Jovanka Šotolová, 2016

ISBN 978-80-7473-408-3 pdf

Pro Bus,
pro Larroquea a Salgada,
pro Annabelle a Sylvie.
A pro mě!

Svým způsobem štěstí...

Jerúldelger se na tu věc díval a nic nechápal. Nejprve se nevěřičně rozhlédl po nezměrně rozlehlých delgerchánských stepích. Jiskřivé oceány divoké trávy se táhly do dálky, vlnily se v náporech větru. Dlouho mlčel a snažil se sám sebe přesvědčit, že je opravdu tady a že tu být má. Uprostřed nekonečného prostoru, na jihu kraje Chentij, stovky kilometrů od místa, kde by něco podobného nikoho nepřekvapilo.

Místní policista zůstal stát v uctivé vzdálenosti za ním. Před sebou měl rodinu kočovníků, která policii přivolala. Všichni svorně přihlíželi tomu, co se bude dít, a čekali, jestli se najde nějaké vysvětlení pro ten předmět, který tu tak podivně trčí ze země. Jerúldelger si zhluboka povzdechl, velkými dlaněmi si promasíroval unavený obličej a pak si k té věci sedl na bobek, aby si ji mohl prohlédnout pořádně.

Cítil se prázdný, vyčerpaný, vyždímaný životem policajta, který mu protékal mezi prsty a nad nímž ztrácel kontrolu. Dnes v šest hodin ráno ho poslali k případu trojnásobné vraždy. Oběti našli v administrativní budově čínské továrny v Ulánbátaru, všechny byly ohavně pořezané vysouvacím nožíkem. O pár hodin později už ho hnali sem do stepi a doteď nepochopil, proč vlastně. Raději by zůstal ve městě a se svým týmem se pokoušel objasnit, jak došlo k vraždě těch tří Číňanů. Ze zkušenosti věděl, že zvědavost a adrenalin prvních hodin vyšetřování na místě činu bývají rozhodující. Těžce nesl, že tam nemůže být, i když své kolegyni,

inspektorce Ojún, plně důvěřoval. Ví, co je třeba dělat, a o všem důležitém ho jistě bude informovat.

Místní policista se neodvažoval přistoupit a spolu s ním si k té věci sednout na bobek. Zůstal stát, kde byl, jen pokrčil nohy v kolenou, předklonil se a natahoval hlavu co nejdál dopředu. Na rozdíl od Jerúdelgera se ani nesnažil cokoli pochopit. Pouze čekal, co komisař z města udělá. Kočovníci si k němu naopak bez váhání přidřepili. Otec, možná vlastně spíš dědeček, s tradiční špičatou pokrývkou hlavy a obličejem v ostrém slunečním světle celým zbrázděným vráskami, měl na sobě starý zelený, žlutě vyšívaný saténový dél a kožené jezdecké holínky. Žena si hedvábný, světle modrý kabát přepásala širokou růžovou saténovou stuhou. Byla mnohem mladší. Tři děti seděly v řadě jak jablíčka: červené, žluté a zelené. Dva chlapci a nejmladší holčička. Komisař odhadoval, že od sebe nemožnou mít víc než rok. Celá rodinka působila vesele, tváře ošlehané od větru, pouštního písku a sněhových vánic měli zarudlé, ale rozzářené širokým úsměvem. Jerúdelger býval kdysi dávno, v už zapomenutém období svého života, kluk ze stepi stejně jako oni.

„Takže jak to vidíte, komisaři?“ odvážil se místní policista položit otázku.

„Takže vidím, že je to pedál. Malý. Předpokládám, že už jsi někdy pedál viděl?“

„Ano, komisaři. Můj syn má kolo.“

„No vida,“ povzdechl si Jerúdelger, „takže víš, co je to pedál.“

„Ano, komisaři.“

Rodinka kočovníků seděla naproti nim a rozhovor s úsměvem sledovala. Vzadu se krčila jejich bílá jurta, zelená step se vlnila ve větru, táhla se do dálky až k prvním kopcům a modrému obzoru za nimi. Široká cesta,

po níž se sem dokodrcali v malém ruském terénním autotomobilu, odsud ani nebyla vidět.

Jerúdelger zaujal postoj japonských zápasníků sumo, svýma mohutnýma rukama se zapřel o stehna, stáhl hlavu mezi ramena a snažil se přemoci vztek, který v něm jen kypěl.

„A kvůli tomuhle pedálu jsi mě hnal z města až sem?“

„Ano, komisaři...“

„Tři hodiny cesty z Ulánbátaru kvůli tomu, že tady ze země čouhá šlapka?“

„Ne, komisaři, to kvůli té ruce!“

„Ruce? Jaké ruce?“

„Kvůli té ruce pod pedálem, komisaři.“

„Cože? Pod tou šlapkou je ruka?“

„Ano, komisaři, tam pod pedálem je ruka!“

Jerúdelger zůstal sedět na bobku, jen zaklonil hlavu a zadíval se nahoru, policistovi do tváře. Ten chlap si z něj ještě dělá srandu?

Ale policista byl jak z kamene, jeho obličej neprozrazoval žádné emoce. Inteligentně nevypadal. Jediné, co se z jeho výrazu dalo vyčíst, byl projev úcty k nadřízenému. Poslušný člověk, který se zcela spokojí s tím, že se od něho víc nečeká. Jerúdelger se musel soustředit na něco jiného, aby nevybuchl. Zadíval se na ten předmět, který najednou získal mnohem dramatičtější rozměr. Pod malou šlapkou vyčnívající šikmo ze země prý má být ještě ruka!

„A jak víš, že je pod tím ruka?“

„Protože ji kočovníci vyhrabali, komisaři,“ odpověděl policista.

„Vyhrabali? Jak to myslíš?“ rozčílil se Jerúdelger.

„Vyhrabali ji, komisaři. Odhrabali hlínu kolem pedálu. Děti si tu hrály, všimly si, že ze země trčí pedál, chtěly ho vyhrabat, a jak dolovaly v hlíně kolem, objevily ruku.“

„Ruku? Opravdu? Jsou si jistí, že to byla ruka?“

„Ano, komisaři, dětská ruka.“

„Dětská?“

„Ano, komisaři, maličká. Maličká ruka, jako by byla dětská.“

„A kde ta ruka teď je?“

„Dole, komisaři.“

„Dole? Kde dole?“

„Dole pod tím pedálem, komisaři.“

„Chceš snad říct, že ji zase zahrabali? Oni tu ruku fakt zase zahrabali?“

„Ano, komisaři. A pedál taky, komisaři.“

Jerúdelger se podíval na kočovnickou rodinu v pestrobarevných dělech, usazenou pěkně v řadě, s jasně modrým nebem v pozadí. Pořád se usmívali a horlivě pokyvovali hlavami, stvrzovali tak policistova slova. Komisař se znovu otočil a musel zaklonit hlavu, aby na policistu lépe viděl.

„Všechno znovu zahrabali! Doufám, že ses jich zeptal proč?“

„Jistě, komisaři. Nechtěli poškodit místo činu...“

Jerúdelger ztuhl, pak naznačil, že asi špatně slyšel.

„Co nechtěli?“

„Nechtěli poškodit místo činu,“ zopakoval policista pyšně.

„Nechtěli poškodit místo činu! Kde takovou blbost vzali?“

„V Kriminálce Miami. Říkali, že Kriminálku Miami v televizi pilně sledují a že Horatio, co tam hraje šéfa, tedy poručíka, vždycky dbá na to, že se nesmí poškodit místo činu.“

„V Kriminálce Miami!“ vykřikl Jerúdelger.

Pomalou, unaveně a sklesle vstal, zahleděl se na jurtu, obydlí kočovníků. Ti se jako na pokyn zvedli také. Komisař tušil, že uvidí to, čeho si při příjezdu nevyšiml.

Trochu sklonil hlavu ke straně a za starým kočovníkem, asi dědečkem, spatřil velkou parabolickou anténu namířenou k nezměrnému nebi bez poskvrnky na vzdáleného, odsud neviditelného kovového ptáka, posla špatných zpráv, jenž tyhle nešťastné kraviny vysílá do všech jurt na území Chentije!

„Panebože!“ vydechl odevzdaně. „A copak ti ještě vykládali?“

„Už nic, komisaři. Čekali na vás. Jestli chcete vědět víc, musíte se zeptat Horatia.“

„Horatia?“

„Horatio Caine, tak se jmenuje poručík v Kriminálce Miami!“ smál se policista a bradou ukázal na starého kočovníka.

Jerúdelger se k němu hbitě otočil. Stál teď těsně před ním, tváří v tvář, pohledem se mu vpíjel do očí a vypadal tak rozzuřeně, že policistovi jeho hloupý úsměv zmrzl na tváři.

„Ještě jednou se o něm vyjádříš takhle urážlivě a přivážu tě za ocas k jeho cválajícímu koni, rozuměl jsi?“

„Ano, komisaři,“ hlesl omluvně a zahanbeně policista.

„Ale za tvůj, ne za jeho!“

„Za co, komisaři?“

„Za ocas!“

„Chápu, komisaři.“

„Ještě že tak!“

Vykročil směrem k rodince, a ti se hned vesele napřímili, jako by mu chtěli vzdát hold. Jerúdelger promluvil tiše ke starci, dáváje mu najevo úctu, jaká lidem jeho věku podle kočovnických zvyklostí přísluší.

„Starý otče, potřeboval bych tady pro policistu lopatu a pro sebe kbelík. Je to možné?“

Kočovník se na něj chvíli jen díval, ani se nepohnul. Pak se čile otočil k nejstaršímu chlapci a poslal ho, aby

přinesl, co si komisař vyžádal. Jakmile Jerúldelger nástroje dostal, hodil lopatu policistovi, ten ji nepřiliš šikovně chytil. Sám si vzal kýbl, obrátil ho dnem vzhůru a sedl si na něj jako na stoličku k místu, kde ze země čouhala šlapka. Z kapsy vytáhl iPhone a pokynul nejstaršímu chlapci, aby přišel blíž. Kluk s úsměvem přispěchal a stoupl si vedle něho do pozoru.

„Umíš to s tím?“

„Ano, komisaři!“

„Foták taky umíš používat?“

„Ano, komisaři!“

„Viděl jsi to v Kriminálce Miami?“

„Ano, komisaři! A taky v Kriminálce Las Vegas, komisaři.“

Kluk lhal jak obchodník s dobyt看em a měl co dělat, aby nevyprskl smíchy. Jerúldelger mu ukázal, jak se v telefonu spouští funkce fotoaparát, pak vstal a rozdál rozkazy.

„Sestro, budu potřebovat ještě velké bílé prostěradlo, prosím tě. Děti, vy budete znova hrabat, jako jste to už dělaly. Jen rukama a pomalu. Hlínu budete dávat na plachtu, kterou vaše matka přinese. Je to jasné?“

Tři děti i dědeček pokyny odsouhlasili přikývnutím.

„A ty budeš fotit,“ pokračoval Jerúldelger. „Umíš počítat do padesáti?“

„Ano, pane komisaři!“ odpověděl chlapec a znovu se okázale postavil do pozoru. „Jedna, dva, tři, čtyři...“

„Zadrž, dobrý, věřím ti! Počítej do padesáti jenom potichu a potom udělej fotku. Pak zase od začátku do padesáti. A tak pořád dokola, dokud tě nezastavím, rozumíš? Občas budeš muset vyfotit i něco navíc, ale to ti vždycky řeknu. Je to jasné?“

„Jasně, komisaři!“

„A ty,“ obrátil se k policistovi, „jakmile na něco narazí, uděleš kolem výkop, nejméně půl metru od místa, kde se to našlo, a ne moc hluboký. Dokážeš to?“

„No... ano... myslím, že ano, komisaři.“

Mezitím už žena přinesla bílé prostěradlo. Jerúdelger hned plátno rozprostřel na zem a všechny vyzval, ať se pustí do práce.

Šlo jim to celkem rychle. Děti rukama hloubily zem, kterou už předtím rozhrabaly, a hlínu házely na bílé prostěradlo. Jerúdelger ji pozorně prohlížel. Občas něco zvedl, aniž měli ostatní čas si všimnout, co to bylo, a uložil to do průhledného plastového sáčku, jichž měl po kapsách zásoby. Pak plachtu protřepal, hlínu, kterou už prohlédl, sesypal pryč a znovu látku rozprostřel na trávu. Starý otec se tohoto úkolu rychle ujal, očividně pyšný, že komisaři může pomáhat, a Jerúdelger mohl být na svůj nový tým po zásluze hrdý.

V tuto chvíli už měli odhrabaný celý pedál. Pokrývala ho bílá protiskluzová vrstva gumy. Pak objevili poškrábaný chromovaný chránič a chvílku nato i kliku a pak ozubené kolo včetně kousku řetězu. Jerúdelger všechny zarazil, popošel blíž a místo si pečlivě prohlížel. Znovu se zhluboka nadechl, obrátil oči k nebi, pak vydechl nosem a opět se soustředil na to, co vidí. Nevypadalo to hezky. Netěšilo ho, co z toho bude muset vyvodit, a už vůbec neměl chuť pokračovat ve vyzvedávání oběti. Bylo to dětské kolo. Růžové. Holčičí. Pro čtyřleté, maximálně pětileté dítě. Podle délky kliky dokázal odhadnout, jak asi musely být velké nožičky, které vesele šlapaly do pedálů. Podle toho se dala přibližně uhodnout výška dítěte, což zase ukázalo na možný věk. Vidlice dokládala totéž: čtyři až pět let. Malá holka. Bezstarostná. A najednou jen maličká mrtvola s ústy plnými hlíny... Nesmí na to myslet. Musí se snažit zapomenout. Soustředit se na cokoli jiného, jen nemyslet na tohle.

Jerúdelger se zadíval na převodník. Kolo vězelo v hlíně na boku. Předkem bylo zabořené hlouběji, což se

zdálo zvláštní. Chráníč řetězu a převodníku zůstal sice celý zkroucený, ale dala se podle něj odhadnout poloha celého bicyklu. I nastavení pedálu, nakloněného trochu vpřed, tu představu potvrzovalo. Komisař se snažil odhadnout, jak asi vypadají ostatní části kola a jakou má velikost. Potom patou na zem nakreslil přibližný obrys a policistu požádal, aby lopatou hloubil od čáry směrem ke středu. Za pár minut měli značnou část kola odhalenou. Jerúdelger to trefil téměř přesně. Jen to nebylo kolo, ale tříkolka. Proto ten podivný náklon rámu a klik pedálů. Komisař čím dál tím obtížněji přemáhal vztek. Na kole už děti trochu riskují. Ale tříkolka, na té jezdí opravdu jen ti nejmenší! Jestli kočovníci nelžou, pod tříkolkou najdou ještě tělíčko mrtvého dítěte. A to nejspíš někdo zabil a potom tady nechal. Jerúdelger zločiny na dětech nedokázal snést. A už vůbec ne myšlenku na to, jak zemřely!

„Komisaři, tady! Ta ručička je tady pod tím,“ ukazoval mu stařec na růžovou krytku.

Jerúdelger si klekl na zem a naklonil se. Jedno z dětí ještě rychle odhrabávalo hlínu. Komisař viděl, že pod tím kusem kovu je opravdu ruka. Prstíky už byly v rozkladu. Malinká ručička se k němu natahovala, jako by ho marně prosila o pomoc.

„Neboj se,“ šeptal Jerúdelger, „už jsem tady, postaráme se o tebe. Už tu nejsi sama...“

Ničemu pořádně nevěřil, ale tomu, že by duše měla dojít klidu, ano. Život je tak těžký a tak tvrdý, že by se každé lidské duši, když nás opouští, mělo dostat klidu a míru a také úcty. Nechce toho snad moc, když už Bůh dopustí, že děti umírají s ústy plnými hlíny, ne? Tak ať aspoň mají možnost spočinout v pokoji, jak příhodně říkají křesťané. Jedině s touhle představou byl Jerúdelger jakžtakž schopen věřit v nějakou vyšší moc: že nám dá možnost spočinout na onom světě v pokoji.

„Tak teď se prosím všichni zastavte. Potřebuju ještě další prostěradlo. Na barvě tentokrát nezáleží. Děti, držte se trochu stranou, jen ty budeš dál fotit. My dospělí vytáhneme tříkolku a položíme ji na bílou plachtu. Potom vyzvedneme tělo a položíme ho na to druhé prostěradlo. Je to všem jasné? Já to pak všechno takhle odvezu do Ulánbátaru na soudní, na patologii. Tak pojďte, jdeme na to!“

Tříkolka byla malá, i tělo bylo úplně maličké. Měli to rychle hotové. Nejprve položili růžovou tříkolku na bílé prostěradlo a Jerúdelger si ji ještě zblízka prohlédl. Množství vody, které se do země vsáklo za letních bouřkových lijáků, způsobilo, že hlína pronikla hluboko do kovových částí, do trubek řídicích i rámu. Jerúdelger postupně zvedl každý ze čtyř cípů látky a uprostřed je svázal. Laboratoř už si s tím bude muset nějak poradit.

Zatímco balil tříkolku, ostatní už vyzvedli tělíčko, celé zkroucené, jako by se dítě bálo usnout. Tkáň už byly ve vysokém stupni rozkladu, a dokonce i část kostry se úplně rozpadla. Daly se ale rozeznat cary původního oblečení a pramínky blondatých kučeravých vlásků. Z ruky, kterou Jerúdelger viděl jako první, se najednou oddělily dva prsty. Komisař bezděčně nakázal, aby nosiči postupovali opatrněji, a očima hledal druhou ručičku. Ta měla tkáň mnohem zachovalejší. Ubohá holčička měla ruku pevně sevřenou v pěst, a Jerúdelger jen doufal, že to bylo rozhořčením, a ne hrůzou. Ačkoli když se nad tím zamyslel, mohlo to být už úplně jedno.

Chtěl po nich, aby hrabali kolem těla do stran a hlouběji, aby se mrtvola dala pokud možno vyzvednout v celku, i s částí hliněného podloží. Když to měli připravené, starý muž k tělíčku poklekl, podstrčil pod ně ruce a mrtvou holčičku pomalu zvedl. Jerúdelger

pochopil, že starému kočovníkovi záleží na tom, aby tělo nesl tak, jak se nosí děti: v náručí. Z jeho chování se dal vyčíst silný citový vztah k neznámému dítětku a úcta ke smrti. Chvilku zůstal na kraji vyhrabané jámy bez hnutí stát, tělo držel před sebou. Jerúldelger věřil, že se tiše modlí. Pak se otočil, udělal pár kroků k druhému, červenému prostěradlu rozprostřenému na zelené trávě, znovu poklekl a pomalu, něžně tělíčko položil doprostřed. To, co zbylo, jen hromádka kostí, kousky seschlé, hlínou nasáklé kůže a vnitřností, bývala kdysi veselá blondatá holčička vesele se projíždějící na růžové tříkolce.

Jerúldelgera překvapilo, když viděl, že žena vychází z jurty s velkým červeným prostěradlem. Na všech pohřbech, které zažil, se těla mrtvých halila do bílé. Starlec si všiml, jak je z toho zmatený, a přistoupil k němu.

„Když smrt nenastane přirozenou cestou, když ji způsobí nehoda, lámové radí, aby se tělo uložilo v červené látce.“

„A proč?“ chtěl vědět Jerúldelger.

„Lámové to tak říkají,“ odpověděl starý kočovník, jako by to mělo stačit. „Neboj se, bude jí takhle dobře,“ vysvětloval a nespouštěl pohled z tělíčka. „Až ji tam odvezeš, sežeň pro ni vhodnou kolébkou. Dno ať ti vystelou zelenou látkou, aby tam ležela jako na trávě ve stepi, a spodní část víka ať potáhnou sukнем modrým jako nebe nad širými pláněmi. A na tu nebesky modrou látku nech nalepit sedm bílých bavlněných kouliček, tak aby je ta maličká měla nad hlavou, sedm božstev Velké Medvědice přinese její duši na její cestě štěstí. Nezapomeň: vytrhls ji ze země, podle zvyklostí ji tedy musíš vrátit do nebe.“

„Ona ale není tady od nás, otče.“

„To vidím, ale zemřela tady a je úplně sama. Takže patří k nám, a ty se o ni musíš postarat.“

Jerúldelger se na něho podíval. Žíly na ruce měl jako provazy a pokožku zničenou od mrazu, tváře poznamenané větrnými bouřemi, oči úzké, protože musely odolávat slunci i zimě. Stál mu po boku nehnutě, jako by byl z kamene, v délu přepásaném širokým opaskem, v jezdeckých holínkách. Drobné postavy, ale patřičně rozkročený, v pevném postoji. V jeho slovech nebyla ani známka hněvu. Toho temného hněvu, jež Jerúldelger sám jen stěží přemáhal a který v něm vzkypěl s každým dalším ohavným zločinem, jemně musel čelit, s každou další nevinnou smrtí, při pohledu na další zničený život. Pomstychtivý hněv narůstající s každým dnem, který komisař potlačoval s vypětím sil: zatáté pěsti skrýval v kapsách, krk zatahoval mezi ramena, žaludek měl jak na vodě. Starý muž naproti němu nic takového neprožíval, vyzařoval z něho klid hluboký jako jezero a nekonečný jako pláně kolem nich. Jerúldelger si najednou uvědomil, že má zvláštní pocit, jako by stařec najednou už nebyl s nimi. Jeho přítomnost náhle vnímal stejně samozřejmě jako to, že tu je step, hory na obzoru, roztroušené skály v krajině a vítr, pod jehož nápory se skaliska po miliony let postupně drolí. Ten starý mužíček už ani nebyl člověk, proměnil se ve skálu. Dokonalou. Pevnou. Drsnou. Každý jiný by se zastavil a jen odevzdaně vyčkával, ale on se prostě nehýbal. Čas jako by ustrnul. Pak se zvedl lehký vánek, provlál mezi nimi, rozkymácel stébla modré trávy a zase odskotačil do stepi. Jerúldelgera nečekaně píchlo u srdce z té nesmírné svobody, jež panuje na divokých pláních se třpytivou travou, kde běhají koně jak splašení. Když ucítil, že se stařec dotkl jeho rukávu, bylo mu, jako by ho vytrhl ze sna.

„Její duše je teď při tobě,“ řekl mu kočovník. „Patříte k sobě navzájem, dokud ji neodvedeš tam, kam se má odebrat.“

„Lituju, starý otče. Postarám se o ni, jak budu umět nejlíp, to mi můžeš věřit. Ale nepatřím jí. Já nepatřím nikomu,“ ohradil se Jerúdelger, protože neměl rád, když lidé příliš podléhali magii.

Dodržoval staré zvyky a věřil na různé nevysvětlitelné záležitosti. Věděl, že některé věci na sebe působí, ovlivňují se, vměšují se jedna do druhé. Ale chtěl zůstat jen divákem. Už takhle jen stěží držel pohromadě všechny kousky své vlastní zmatečné existence. Co by se s ním asi stalo, kdyby se měl podřídit představě, že mu život kromě jeho vlastní vůle ovlivňují ještě nějaké jiné síly? Jeho život se už dávno svezl do chladné a mlčenlivé nicoty. Přišel o své drahé děťátko, potom o svou milovanou ženu, jež mu to dítě dala, a teď ztrácí i svou velkou dceru, která ho z duše nenávidí. Nemůže jen tak někomu patřit.

Komisař Jerúdelger Chaltar Gičígínchen nemohl nikomu patřit, už dlouho ne. Jak by se teď mohl smířit s tím, že spása nevinné duše závisí jen na něm?

Rozhodl se, že se vrátí do Ulánbátaru. Tady už nic nesvede, nepomůže ani té ubohé mrtvé holčičce, ani nezabezpečí případné další důkazy. Neměl s sebou nic, čím by mohl místo ohradit a znepřístupnit. Poprosil kočovníky, aby nasbírali bílé oblázky, vyznačili prostor otevřeného hrobu a pokusili se tak zajistit, aby v něm nikdo další nehlobil a nic nehledal, dokud nedostanou nějaký další pokyn. Možná že Solongo a kolegové z kriminálky budou ještě chtít ověřit nějaké detaily.

Jerúdelger se musel usmát, když ta slova říkal. Chvilíčku si představoval, jak tu stojí ten starý muž, s nohama široce rozkročenýma a rukama založenýma v bok, a kamera jede záběr odspodu, muž skloní hlavu ke straně, podívá se přes zrcadlové brýle Ray-Ban, a navíc je celý zrzavý! Jistěže i on se občas díval na Kriminálku Miami, když náhodou měl čas vysedávat u televize

a seriál zrovna dávali. I on věděl, kdo je Horatio Caine. On má přece taky svůj život. Trochu, občas, chvíli po večerech. Mezi dvěma zlými sny.

„Starý otče, slibuju, že udělám, co budu moct, ale jsem jenom komisař od kriminálky. Můj život běží od mrtvoly k mrtvole. Nemůžu si vzít na starost duši každého z těch, kteří zemřeli a já je vyfasuju jako případ.“

Vtom si Jerúldelger všiml žlutého psa. Vlezl do výkopu a začal tam posedle norovat. Pak komisař spatřil, jak chtivě sebral do tlamy jeden z prstů, které od tělíčka odpadly. Popadl kámen a zahnal psa tak rázně a zuřivě, že všichni kolem jen zaraženě zírali.

„Rozumím,“ starý kočovník se otočil a pohlédl mu do tváře.

Postavil se na špičky, položil komisaři své zarudlé ruce na jeho mohutná ramena a díval se mu zpřímá do očí. Na tváři, ošlehané nečasem všech ročních období, jak se ve stepi střídají, se mu rozehrál úsměv.

„Rozumím,“ zopakoval, „ale ty o ničem nerozhoduješ. Duše se o to postarají samy. A ty tři cizí duše, které jsi tam dovedl, tě také volají. Nezapomeň na ně. Na ně také nezapomeň!“

Když ho místní policista vezl autem, hrbolatou stepí k silnici, Jerúldelger ještě ve zpětném zrcátku zahlédl, jak jim žena na cestu žehná. Ve výšce očí držela číši naplněnou mlékem z posledního dojení a pověřivě, uctivě jím prsty pokropila všechny čtyři světové strany. Přestože měli v kufru naložené tělo mrtvého dítěte a v Ulánbátaru čekali tři zavraždění Číňané, Jerúldelger si najednou uvědomil, že je jistým způsobem šťastný. Že patří k této zemi, kde se pocestným ještě žehná a kde pro rakev mají stejné slovo jako pro kolébku. I to je svým způsobem štěstí...

To se dalo čekat!

Ojún hledala Číňanova varlata.

Varlata a to další.

Prostě celou jeho výbavu.

Čistě pro potřeby vyšetřování, protože jestli bylo v tomto stadiu vyšetřování něco jasné, pak to, že Číňan už svoje nádobíčko nikdy potřebovat nebude. A ten druhý Číňan jakbysmet. Jak to bude s tím třetím, tak-těž nahým, Ojún zatím netušila, neboť tělo leželo na břiše a zatím ho nikdo nepřetočil na záda. Nevěděli, jak do toho, Číňan měl totiž hluboko v řiti zaražený kus násady od koštěte. I jinak byla scéna zločinu zajímavá. Tři nahá těla s prostřelenými čely. U toho třetího to Ojún pouze předpokládala, protože zatím viděla jen místo vzadu na hlavě, kudy kulka vyšla. První dva měli těla zpředu pořezaná, nejspíš žiletkou či vysouvacím nožem, třetí měl stejná poranění na zádech. Ojún by se vsadila, že bude mít na čele stejný symbol jako druzí dva: vyřezanou hvězdu.

„Víš někdo z vás, co to má být?“ zeptala se, aniž by oslovila někoho konkrétně.

„Ty jsi tady přece nejchytřejší, ne?“ ozval se inspektor vedle ní. Právě se snažil vymyslet, jak šikovně zbavit třetí oběť toho potupného předmětu.

„Smrdí to ďáblem!“ poznamenala mladá policistka, soustředěně zkoumající krvavé stříkance na stěnách poměrně stísněné místnosti.

„Satanistický zločin, myslíte?“

„Krev, prvky obřadu, sexuální aspekt, oběti připomínají Svatou trojici: to není jen tak, ne?“

Ojún se naklonila nad tělo prvního Číňana. Muž, kolem třicítky, spíš hubený, s lehce propadlým hrudníkem, jako mívají ti, kdo prodělali tuberkulózu, vyzáblý obličej, rovné vlasy, dva zlaté zuby už v tomhle věku a ošklivá jizva nejspíš po operaci slepého střeva. Průstřel čela čistý, přesný, zbraň malého kalibru, kulka se ani nestačila vychýlit z dráhy. Střelba z těsné blízkosti. Anebo dokonce s hlavní přiloženou k hlavě. Tělo zhroucené na židli, horní část spočívá na opěradle, ruce bezvládně visí po stranách. Řezné rány nemají žádný zjevný důvod. Ukazují na nesmyslnost násilí, hysterii, jež při činu zavládla. Nohy zůstaly natažené, lehce od sebe.

Ojún si představovala, jak nahého muže sedícího na židli mučí, vyhrožují mu zbraní přiloženou k čelu, pak vystřelí. Jsou natažené a roztažené nohy výsledkem bezděčné snahy uhnout té zbrani? Nebo to byla křeč, samovolná reakce na samotný výstřel anebo na to, jak se po něm tělo zhroutilo? Anebo oběti natáhli nohy její trýznitelé, aby se jim lépe pracovalo, když se rozhodli vyříznout mu to jeho nádobíčko?

„Vrahů musí být několik,“ komentovala nahlas, aby ji celá skupina slyšela. „Myslím, že aspoň tři. Oběti nespázali. Kdyby druhé dva během vraždění toho prvního někdo nadržel v šachu, zasáhli by. Oddělali je jednoho po druhém, aniž by se mohli bránit. Mučení a mrzačení pravděpodobně následovalo až post mortem. Není možné někoho takhle zmrzačit, když není svázaný. Nestačí na něj jen mířit pistolí. Ale to všechno musíme ještě ověřit...“

Druhému Číňanovi mohlo být čtyřicet, byl malý, trochu při těle, lehce plešatý, zkažené zuby, nehty ve špatném stavu. Jeho tělo se zhroutilo na zem vedle židle, zůstalo ležet v poněkud obscénnější poloze než to předchozí. Muž byl na zádech, nohy skrčené, s patami u sebe a kolena roztaženými ten svůj krvavý, zmučený podbříšek vystavoval na odiv.

Ojún nemohla od té rány odtrhnout oči. Číňanovo tělo jako by ztratilo část své identity, jako by genitálie aspoň z poloviny určovaly, kým jsme. Chtěli vrazi oběti nejen zabít, ale tím, že je připravili o pohlavní orgány, ještě navíc vymazat rysy jejich osobnosti?

Třetí oběť ležela na břiše, na dřevěném stole. Ruce visely dolů, hlava byla zapřená o bradu, zakloněná dozadu. Tak nějak se servíruje pečená zvěřina, napadlo Ojún, ale hned se snažila tu neprofesionální představu vyhnat z hlavy. Muž byl větší a silnější než první dva, měl objemná lýtka a z velkého, ochablého žlutého zadku mu trčela zlomená násada koštěte.

Ojún se rozhlédla po místě činu, hledala zbytek smetáku. Našla ho pod stolem. Stejně jako ostatní oběti, i tahle měla na těle jen povrchové řezné rány, smrt přivodit nemohly. Poloha zmrzačeného těla její hypotézu ostatně potvrzovala. Nezdálo se, že by třetího Číňana nejprve mučili na stole, vleže na břiše, a pak dodělali kulkou do čela. Vrah si těžko šel kleknout ke stolu, aby mohl prostřelit hlavu oběti ležící na břiše nad ním. Bylo zcela jasné, že muže nejdřív zastřelili, pak jeho tělo otočili a trýznili post mortem.

„Poslouchejte mě chvílku,“ obrátila se na ostatní policisty v místnosti. „Všichni se na chvíli zastavte a poslouchejte mě!“

„A hele, paní chytrá si bude hrát na Jerúdelgera?“

„Čulúne, sklapni, radši zapoj mozkový závity. Takže, prosím abyste pokračovali v pátrání a řídili se následujícími hypotézami. Tři vrazi, možná víc, nejprve poprava, mučení post mortem, dva rozdílné druhy jednání: chladnokrevný, přesný a rozhodný přístup, pokud jde o to oběť zastřelit, a hrubé, snad až nekontrolované násilí při následném poškozování těl post mortem. A k tomu je třeba přidat ještě třetí způsob jednání, nějakým způsobem napojený na předchozí dva: probíhá

to celé jako rituál, nebo je tu aspoň snaha, aby to jako nějaký obřad vypadalo, o čemž vypovídají jak symboly vyřezané na čelech obětí, tak fakt, že byly vykleštěny. Nenechávejte samozřejmě stranou žádnou další stopu, ale hlavně se řiďte tímhle.“

„A co jsme asi doteď dělali, co myslíš, paní chytrá?“

„Jako obvykle, Čulúne: každý si na svém písečku schraňuje hromady důkazů, a pak trvá hromady hodin, než se přijde na to, jaká by mezi tím mohla být logická souvislost. Totiž trvá to těm, kdo tráví hromady hodin přesčasů tříděním hory kravin, které jim hodili na hlavu ti, co spěchali domů čumět na telku.“

„To víš, každý nemá tak závažný osobní důvody, aby tu trčel do noci s Jerúdelgerem jako paní chytrá, že.“

„Ty jsi teda fakt...“

Ojún zazvonil mobil a musela na svůj vztek zapomenout.

„Ano? Kde jsi?“

„Na cestě z Öndörchánu, právě jsem přejel přes řeku Cherlen. Jsem těsně před Archustem. Budu tam tak nejdřív za hodinu. Jsi pořád na místě činu?“

„Jsem.“

„A jak to jde?“

„Čulún mě vytáčí, jako normálně. Jinak je ta záležitost dost nejasná. A ty něco máš?“

„Holčičku zahrabanou v zemi i s tříkolkou, ve stepi, třicet kilometrů jižně od Džargaltchánu, na cestě, co vede do Delgerchánu.“

„Krucí, to teda není žádněj med. Tam je přece poušť, ne? Hrobeček v divoké krajině?“

„S tříkolkou?“

„Můj děda si taky přál být pohřbený se svým koňem...“

„A to jste udělali? Zabili jste koně, aby mohli být v hrobě spolu?“

„Kůň byl mrtvý ještě před ním. Museli jsme mu slíbit, že ho vykopeme a pohřbíme znovu s ním!“

„To není špatný,“ řekl Jerúdelger, ale radši se hned vrátil k tématu. „Tak co ti Číňani?“

„Musíš se na to rychle přijet sám podívat, než Čulún a ta jeho parta kašparů všechno rozrejou.“

„Něco už jsem viděl ráno, než mě odvolali k té tříkolce.“

„Ale stejně se musíš vrátit. Jsou tu věci, které asi pochopíš jenom ty.“

„Ojún! Volali mě v šest ráno kvůli Číňanům, pak jsem se tři hodiny drncal stepí za holčičkou s tříkolkou, a čeká mě to samé zpátky. Už mi není dvacet. A ještě k tomu s sebou vezu tělo té maličké, musím ho dát k Solongo na pitvu.“

„Jasně, ale stejně musíš dorazit i sem. Nějak se mi to nezdá. Jakmile se do toho začnou míchat Číňani, vyšetřování je v tahu. Stav se aspoň na hodinku. Čulúna můžeme poslat s tělem k Solongo a já tě pak pozvu na večeri.“

„OK,“ povzdechl si Jerúdelger. „Ale Čulúna vynech, stavím se u Solongo sám.“

„No jasně,“ zasmála se Ojún upřímně. „To se dalo čekat!“

... pro začátek budeme za vším hledat ženu!

Číňané dorazili v noci. Dvě velké limuzíny s kouřovými skly, v první ozbrojení tělesní strážci. Ředitel továrny se schovával ve druhém autě mezi dvěma rozčilenými zástupci velvyslanectví, sám k smrti vyděšený. Jerúdelger od svého informátora už předem věděl, že jsou na cestě sem. Čekal na ně i s Ojún venku přede dveřmi, připravený zabránit tomu, aby se dostali dovnitř. První řidič zabrzdil centimetr od jejich holenních kostí, a i když to Ojún předvíдалa a byla předem rozhodnutá to ustát, přesto se neudržela, kousek uskočila a zanávala. Jerúdelger se ani nepohnul. Sledoval, jak z auta vystupují strážci a spěchají ke druhému vozu otevřít dveře menšímu a staršímu z obou diplomatů.

„Nechte nás projít!“ nařídil arogantní panák nacpaný v podřadném, špatně stríženém obleku napodobujícím anglický styl.

Pod zarudlýma očima měl velké hnědé kruhy, byl cítit německou kolínskou a zároveň i francouzským parfémem. Jerúdelger usoudil, že než se sem ten břicháč rozběhl, snažil se seč mohl zamaskovat stopy po noci strávené milováním. Proto je nejspíš tak napružený. A pokud šlo o aroganci, Číňan v Mongolsku se těžko mohl chovat jinak.

„Nechte mě projít!“ zopakoval, ačkoli nosem sahal komisaři po hrudě.

„To není možné, pane, jsme na místě činu!“

„Továrna je čínská. Co se děje na její půdě, to nespadá do vaší jurisdikce!“ rozčiloval se zástupce velvyslanectví.

„Je to čínská továrna na mongolské půdě,“ opravil ho Jerúdelger. „A došlo tu k trojnásobné vraždě. Vyšetřování je plně v naší kompetenci.“

„Jste neschopný blb,“ odvětil Číňan. „Všechny smlouvy o provozu podniků Čínské lidové republiky v Mongolsku zahrnují ustanovení o privilegiu extraterritoriality, čínské právní subjekty v případě trestného činu tudíž nepodléhají místnímu soudnímu stíhání a výkonu moci. Tímto vám z moci úřední nařizuji, abyste nás nechal projít.“

Diplomat působil tak přesvědčivě, že Jerúdelger znejistěl. Ještě nezažil, aby mu někdo cokoli „z moci úřední nařizoval“. O extraterritorialitě už sice kdysi něco slyšel, ale v žádném ze svých případů se s něčím takovým osobně nesetkal. Pomohla mu Ojún.

„Je mi líto, pane, ale totožnost všech tří obětí nebyla dosud s konečnou platností potvrzena. Je možné, že některé z těch těl nepatří příslušníku Čínské lidové republiky, ale Státu Mongolsko. V takovém případě je smluvně stanoveno, že místo činu spadá pod naši jurisdikci až do chvíle, než je s konečnou platností ověřena státní příslušnost obětí.“

Muž očividně nehodlal komunikovat s ženou, a to ani v případě, že je od policie. Otočil se čelem k Jerúdelgerovi, aby mohl mluvit přímo s ním, ale Ojúnin argument zabral. Byl v úzkých.

„To je nepřijatelné. Ihned to dám na vědomí našemu velvyslanci. Budeme si úředně stěžovat vašim nadřízeným.“

„Ano, to prosím udělejte,“ odbyl ho komisař, obrátil se k němu zády a vrátil se do továrny. „A nezapomeňte jim připomenout, že mi dluží plat za poslední dva měsíce a že jsem si nemohl vybrat čtyřicet sedm dní dovolené, na kterou mám nárok.“

Oba sedany se otočily, řidiči se marně snažili, aby pneumatiky na hliněné cestě zakvílely. Podařilo se jim

jen ohodit kamínky velkou cedulí, vysvětlující v čínštině, že tato továrna napomáhá rozvoji těžebního průmyslu v Mongolsku.

Nebylo pochyb, že továrna vyrábí cihly a střešní tašky určené pro výstavbu dalších čínských továren v tomto regionu. Zaměstnávala určitě několik stovek mongolských dělníků, včetně žen a dětí, na něž dohlíželi čínští vedoucí. S největší pravděpodobností k nim patřili i tři muži, kteří teď leželi vykastrování v nevelké místnosti sloužící jako „oficírská kantýna“.

„Netušil jsem, že ustanovení o extraterritorialitě obsahuje takovou výjimku,“ podíval se uznale na Ojún.

„Ani já ne!“ přiznala. „A oni ostatně taky ne. Ale než si to ověří, získáme celou jednu noc náskok.“

„Počkej, snad jsem řekl jasně, že na tom nehodlám dělat celou noc!“

„Jasně, jasně!“ potvrzovala vesele. „Musíš bezpodmínečně osobně a sám dopravit to tělo k Solongo. To jsem pochopila.“

Neodpověděl. Mezitím přes velký, špatně osvětlený dvůr došli až k nízké budově, kde byla nalezena těla.

„Takže jeden z těch mrtvých není Číňan?“ chtěl vědět Jerúdelger.

„Fakt?“ usmála se Ojún. „A to ti řekl kdo?“

Zastavil se, podíval se na ni, rozesmál se na celé kolo. Pak ji vzal kolem ramen a společně vyrazili na místo činu.

„Ojún, ty jsi hlavička! A naštěstí ještě i moje hlavička!“

V tu chvíli vstoupili do stísněného vestibulu, oba hned zvažněli a začali jednat s profesionálním nasazením. Ojún podala hlášení:

„Shrnu to. V noci se tu objevilo několik útočníků. Museli být minimálně tři. Dostat se do továrny není složité, ale nevíme, jak se stalo, že tu ty tři Číňany takhle

překvapili. Útočníci jsou ozbrojení. Donutí oběti, aby se vysvlékly. Zatím nevíme proč. Pak jsou ti tři muži jeden po druhém zblízka odpraveni, nebrání se, nejspíš jim hrozili ještě další zbraní. Podle krvavých stříkan-ců byli dva z nich zastřeleni každý přímo na své židli, ten třetí na stole. Zdá se, že třetí oběť chtěla svému osudu za každou cenu uniknout. Zastavili ji, povalili zády na stůl, pak jí střelili kulku do čela jako prvním dvěma. Na to ukazuje kulka nalezená v dřevěné stolní desce. Vše to bylo promyšlené, připravené, chladno-krevně vykonané. Dál už je to ale složitější. Třetí oběť na stole otočí, zlomená násada od koštěte je použita k sodomii. Pomsta, nebo posmrtné ponížení? Nějaký rituál? Sadismus pod vlivem alkoholu? Zatím nevíme. Ti druzí dva jsou vykastrováni, podle prvního ohledá-ní byl pachatel pravák. Poté jim jiný útočník, nejspíše levák, vyryl do čela ty ďábelské symboly. A pak se ješ-tě útočníci na tělech vyřádili vysouvacími noži. Podle řezných ran je patrné, že na každém pracoval víc než jeden sadista.“

„Určitě víš, na co se chci zeptat,“ přerušil ji Jerúldel-ger.

„Jasně: kam se poděly jejich genitálie.“

„Přesně tak. Víme to?“

„Nevíme, ale podívej se na zdi. Sem krev vystříkla, když je zastřelili. Stopy tady a tamhle zůstaly po tom, jak své oběti mrzачili. Ale co vidíš tamhle, tamhle a ješ-tě tady?“

Na místech, kam Ojún ukazovala, odhalil Jerúldel-ger krvavé skvrny velikosti dlaně, jež se hvězdovitě rozbíhaly, přičemž byly protažené směrem dolů, jak krev stékala proudem. Jedna ze skvrn byla rozmáznu-tá. U zdi pod každou z nich zůstaly louže, jež se už částečně vsákly do podlahy.

„To snad ne!“ vydechl. „Neříkej, že...“

„Přesně tak. Ty dětinský gauneři, co to všechno udělali, se ještě bavili tím, že házeli nádobíčkem Číňanů o zed'. Možná to dokonce házeli po sobě navzájem!“

„To snad ne, sakra. To ne, aspoň tady ne, aspoň u nás ne!“

„Doufám, že se pletu, ale mám obavu, že se to potvrdí.“

„Jo, taky mám ten dojem. Ale ještě něco, našlas nějaké stopy po přítomnosti žen?“

„Žen? A proč?“

„Copak nevíš, co Číňané včera slavili? Noc sedmého dne sedmého měsíce.“

„No a? Co jako?“

„V Číně je svátek sedmého měsíce svátkem zamilovaných. Ten den žena musí doma svému idiotskému buranskému machistickému manžilkovi předvést všechny své kvality. A když je idiotský buranský machistický manžilek daleko od domova, má nejlepší příležitost zajistit si tradiční šukačku sedmého měsíce jinak. Nevšimla sis, jak z našeho milého kámoše z ambasády přízemně táhlo?“

„Chceš říct, že se Číňani nechali překvapit při šukačce?“

„A proč ne? To by vysvětlovalo, jak je možné, že nikoho neslyšeli ani neviděli přicházet. Vysvětlovalo by to taky, proč jsou všichni nazí!“

„Ale kde jsou teda ty ženské? Myslíš, že mohly útočit? Že by Číňani vlezli do nějaké pasti?“

„Proč ne? Byli přece nakonec vykastrování, že. Není to typická ženská pomsta?“

„Hele, to je teda dost sexistická představa! A nenašli jsme nic, co by k takové hypotéze mohlo vést. V každém případě nám Solongo potvrdí, jestli našla stopy spermatu nebo krve patřící ještě někomu jinému než těmto třem mužům.“

„Jo, uvidíme...“ Jerúdelger se ještě naposledy rozhlédl po místě činu.

Všiml si něčeho u stolu, přešel blíž. Poklekl, opatrně cosi uchopil mezi palec a ukazovák a obrátil se k Ojún, aniž by vstal.

„A tohle je co?“

Naklonila se mu přes rameno.

„No, to je pořádný chomáč vlasů, co měl ten náš expert Čulún pěkně zajistit jako předmětný důkaz.“

„Přesně tak,“ potvrdil Jerúdelger a postavil se. „Chomáč vytržených krásných, dlouhých, pěstěných vlasů celé tři metry od místa poprav. Myslím, že tu musela být nejméně jedna žena, a pila s nimi. Nevím, jak by jí vlasy mohla vytrhnout některá z obětí. Jediný, kdo snad trochu kladl odpor, byl ten třetí, co je teď na stole, a to je na druhém konci místnosti. Buď tu ta žena byla předtím, než k události došlo, a vlasy jsou tudíž pozůstatkem nějakého divočejšího sexuálního aktu. Nebo byla vraždě přítomna, a pak máme někde ještě další oběť. Takže buď je její tělo někde jinde, anebo máme svědka, jemuž se podařilo utéct. Zítra ráno proto pro začátek budeme za vším hledat ženu!“

Ty se postarej o to, co zbylo z Číňanů!

Už osmkrát ji celou skládala, když se rozhodla přestěhovat do jiné čtvrti. Nemohla se odhodlat bydlet v domě, i když s jurtou se dnes chtě nechtě zařadila mezi novoruské dači maloměšťáků a současných zbohatlíků rozeseté na předměstí Ulánbátaru. Na svých pěti prvních zastávkách v rámci přesunů, jež pro sebe přirovnávala k sezónnímu přesunu dobytka na letní pastvu, se postupně přiblížila k městu, až dokonce jurtu vztyčila na kousku pronajaté půdy přímo v prvním obvodě, necelých padesát metrů od hotelu Hilton. Nejen že byla neobyčejně krásná, ale ještě rozbila stan v centru města a pracovala u policie: to vše z ní činilo atraktivní cíl divokého nočního života obnovujícího se velkoměsta. Tehdy by se byla mohla za kteréhokoli z těch nápadníků vdát. Zdejší šlechta, ruští oligarchové, co obrátili kabáty, čínští magnáti, všichni do jednoho toužili po večer s ní v Hiltonu při svíčkách a pak se s ní v její chýši u svíčky vyspat. S krásnou a pyšnou Mongolkou, která je přehlížela.

Dnes mohla mít daču na kraji lesa na severu a k tomu stáj v Tereldžském národním parku, velkou toyotu s kouřovými skly do města a druhou pro cesty na venkov, k tomu dvě autíčka na nákupy. Kdyby si kohokoli z těch boháčů vzala, jezdila by s ním na golf na Olympic Road, kde by si krátila čekání, než mu skončí trénink, na tenisu s rozmařilými cizinkami, co sem přijely za prací nebo jako doprovod manželů. Pouštěla by ho s jeho kumpány na lov do Altaje, aby měl příležitost se

opíjet a podvádět ji s ruskými děvkami, zatímco ona by se doma vyřádila s milencem odněkud ze Západu.

Jenže ona se změnila. Podepsala se na tom určitě její práce, to, že musela čelit smrti a byla neustále v kontaktu s mrtvými těly, představa všech těch duší, které Jerúdelger sbíral po světě a nosil jí je na stůl. Ticho při pitvě, skličující atmosféra smrti, ošklivý pohled na mrtvé. Dlouhé noci, kdy se skláněla nad pozůstatky někdejších životů a ptala se sama sebe, jak je na tom s tím svým. Myslela si, že místo odpovědi si stačí dokázat, že žijeme, co možná nejrychleji a za každou cenu. Až takhle blízká přítomnost smrti jí jasně naznačila, že jsou věci, jimž utéct nelze. Jednou ráno Jerúdelger vstoupil do pitevny a v náručí nesl dítě. Své vlastní dítě. Svou milovanou holčičku. Kuši, kterou zbožňoval.

Muž, jehož obdivovala, byl jako skála, a tenkrát viděla puknout kámen. Jerúdelger se sesypal jak písek, zbyl z něj jen dutý sádrový odlitek. Stál tam před ní, v očích měl slzy a v jeho mlčení bylo tolik zloby, že i když si na tu chvíli teď večer, po deseti letech, vzpomněla, stále vnímala její ozvěnu.

S životem vlčice snažící se ulovit dobrou partii navždy skoncovala a prchla na sever, až na konec Tokyo Street, dvě uličky za restaurací Altai Mongolian Grill. Jurtu si postavila na bývalém parkovišti, pak ji tam ale náhodou překvapila jedna z bývalých zahraničních kamarádek, jež přiopilá právě odcházela z podniku, který se stal vyhledávaným místem pro novou vlnu turistů. A tak se zase sbalila a přesunula se tam, kam určitě nikdo z bývalých známých nezavítá. Do šestého obvodu, mezi školu a dvůr zázraků, totiž trh s automobily, rozlehlý autobazar. Do čtvrti pobudů, handlířů a zlodějů, kde se za ní občas zastavil jen Jerúdelger, aby se ujistil, že je v pořádku. A to jí vyhovovalo. Komisař ji několikrát doprovázel nechvalně proslulými uličkami, kolem

vrakovišť a nelegálních autoservisů. Občas se zašli najít do některé z putyk vedených všelijakými podvodníky nebo si zaskočili na skleničku do nějaké té boudy, jež sloužily jako bary pro automechaniky. Jerúldelgerův stín s ní každý večer chodil temnými uličkami, přičemž se díval zpřímá do očí každému, koho míjeli. Když už bylo všem jasné, že ta mladá žena je Jerúldelgerova chráněnkyně, stalo se zároveň pravidlem, že ji nechávali na pokoji. Nepsaná dohoda měla dokonce za následek, že ji místní chátka chránila i před případnými vetřelci, aby se nedostali s komisařem do křížku.

Tou dobou si Solongo zvykla zdržet ho u sebe i na noc. Aby zažehnala strach, jenž se občas neovladatelně ozval, jako když musíme škytnout.

Solongo vřdycky mívala v jurtě postel pro návštěvy, Jerúldelger si ale pokaždé vzal tři čtyři velké příkrývky a ustlal si přímo na zemi. Solongo spala stranou, v tradiční červeně a žlutě malované posteli, a než usnula, dlouze se dívala, jak se mohutná Jerúldelgerova záda s každým nádechem pravidelně pohnou. Jeho přítomnost u ní se podobala významu posvátného kamene v japonských zahradách. Dech toho muže od ní odháněl všecken strach, děs i paniku. Za chvíli dýchala v jeho tempu a přemohl ji klidný, osvěžující spánek. Trvalo tři roky, než Jerúldelger svolil, že si lehne k Solongo do jedné postele, a učinil tak pod podmínkou, že se nestane jejím milencem.

„Ty už jsi vzhůru?“ podivil se.

„Jasně. Dneska mě přece čeká ta tvoje holčička a tví tři Číňani!“

„Krucí, to máš pravdu!“ vzdechl Jerúldelger a hned odhodil pokrývku.

Solongo držela v dlaních šálek hodně horkého slavného čaje s máslem a malými doušky upíjela. Měla na

sobě dlouhé, tmavě červené domácí šaty s tradiční výšivkou nekonečného uzlu. Proběhlo mu hlavou, jak je krásná. Ona sledovala, jak nahý vstává z postele.

„My jsme ale zvláštní páreček, nezdá se ti?“

„Proč myslíš? Že spolu spíme nazí v posteli, a přitom se nemilujeme?“

„To taky, ale i jinak.“

„Mně to tak vyhovuje,“ ohradil se Jerúdelger a zatáhl za sebou závěs ve sprše.

Komisař se v záhadné Solongo moc nevyznal, byla natolik zaujatá svou vědou, že se občas chovala tajemně, což ho mátló a zároveň beznadějně přitahovalo. Jako ta periodická tabulka chemických prvků, o níž říkala, že je to její Mendělejevova tabulka. Byla to jediná výzdoba zdi jak u ní doma v jurtě, tak v její pracovně v nemocnici. Dokázal by pochopit, že ji fascinuje vyčerpávající seznam chemických prvků, z nichž se skládá celý svět, ona ale tvrdila, že symboly skrývají závrtný systém významů. Vlastně zbožňoval ty chvíle, kdy mu něco mohla líčit a vysvětlovat a on se přitom cítil neschopný a nevzdělaný. Jednou takhle zůstal nechápavě stát před prostým digitálním zobrazením času na obrazovce, neschopen porozumět tomu, jak to může fungovat, a ona mu poradila, aby si představil hejno rybiček, třeba platýsů. Tak placatých, že z boku nejsou vidět, ale když je elektrický proud donutí, aby se lépe natočily, z profilu viditelné jsou. A tak se teď na všechny digitální obrazovky díval, jako by v nich byla hejna ryb, jimiž zmítají elektrošoky, a byl Solongo vděčný, že ho takové kouzlo naučila.

Po nějaké době, co strávila ve čtvrti, kde se na černo prodávala auta, se Solongo rozhodla, že se přestane před svými přízraky schovávat a najde si v Ulánbátaru k bydlení hezké místo. Dlouho hledala něco na severu města, aby byla co nejbliž lesu na úbočí hor, ale zároveň

chtěla zůstat ve městě. Na východ, do čtvrti Gačúrt, ji poprvé přivedl Jerúdelger. Jednou v neděli jí ukázal široký pruh zeleně, jež se táhl od jihu. Kluzká a vlhká půda nebyla vhodná ke stavbě domů, ani moc dobrá pro jurty. Původně tu tekla řeka, procházela od severu k jihu a vlévala se do řeky Túl. Rozlehlá louka měla tvar žlabu, který stahoval vlhkost, a Solongo se podařilo najít na okraji pěkný pozemek kousek od čtvrti bláznů za velkou psychiatrickou nemocnicí. Svou starou jurtu tehdy darovala vzdáleným příbuzným a koupila si novou, mnohem větší, takovou, jaké se dnes v tábořištích pro turisty používají i jako restaurace. Poprvé si v ní dopřála dřevěnou podlahu, zařídila si ji pohodlně, ale zachovala tradiční rozdělení prostoru. Když tam k ní Jerúdelger poprvé přišel, zdaleka nejvíc ho oslovila zahrádka, kterou si Solongo založila po straně jurty, směrem do velké louky. V kamenném městě plném prachu, kde teď začalo převažovat sklo a beton, v zemi, kde se porazilo tolik stromů, že na jejich místě zůstala jen pustina, dokázala Solongo na svém pozemku vytvořit zelený ráj. Zasadila sem lípu a borovici, Jerúdelger jí daroval ještě břízu. K jejímu tymiánu, šípku a rododendronu přidal Jerúdelger rebarboru. Ona si vybrala borůvku a rybíz, on přišel s keříkem mochny. Ona měla pelyněk, hořec a pelargonie, on zase jirfny. Posledním přírůstkem byla borovice a modřín, které Jerúdelger doplnil ještě třemi malými topoly. Zahrada už byla tak krásná, že když kolemjdoucí nahlíželi na tu záplavu květů a zeleně přes dřevěnou ohradu, mysleli si, že tu stojí nějaký klášter. O něco severněji sídlili zelináři využívající vlhké půdy pro pěstování rajčat, okurek a ovoce pro celé město. Kousek za zelenou zahradou Solongo se tak rozprostíraly barevné plochy zeleninových záhonů a ovocných sadů. Solongo měla radost. A Jerúdelger také.

„Mně to tak vyhovuje,“ zopakoval, už oblečený, s pohledem upřeným do zeleně před vchodem do jurty. Vtom mu zazvonil telefon.

Na displeji se zobrazilo jméno Ojún.

„Ano, Ojún?“

„Našla jsem varlata těch Číňanů!“

„Kde?“

„Tak to se komisaři budeš muset přijít podívat osobně, jinak mi nebudeš věřit!“

„No tak mi řekni, kam mám přijít.“

„Radši ale nesnídej. Není to nic hezkého.“

„Pozdě, právě jsem dojezl.“

„Tak to vyzvracej, než se sem vydáš, jestli ti můžu radit. Kontejnerový trh. Za černým trhem, když se dáš na východ. Hned naproti ohradě s elektrickými transformátory.“

„Už vím. Dojím si borůvky se smetanou a vyrazím.“

„Nech si je na potom, komisaři, bude jich škoda, jestli mi je vrhneš na boty!“

Jerúldelger se vrátil do jurty. Solongo už se převlékla, měla džíny a bílou halenku.

„Našli, co chybělo z těl těch mých Číňanů,“ řekl a odložil svůj šálek na skříňku.

„Mých Číňanů, jsi chtěl říct!“ ohradila se soudní lékařka, vzala šálek, opláchla ho a odložila na odkapávač.

„Myslím, že ti dnes bude chybět mnoho odpovědí.“

„To určitě, můžeš se připravit, že ti položím ještě spoustu dalších otázek. Čím začneš?“

„Tou holčičkou. To bys jistě rád, ne?“

„Ano,“ usmál se vděčně Jerúldelger, spokojený, že ho Solongo tak dobře zná. „Postarej se o ni, prosím, ten stařec mi svěřil její duši...“

Solongo si všimla, jak její přítel posmutněl, a raději to nechala bez odpovědi.

„Mám to v plánu. Ty se postarej o to, co zbylo z Číňanů!“

Takže je všechno v pohodě, ne?

Obě ženy byly nahé, s rukama svázanýma za zády, boty jim ale nechali. Ta větší měla žluté kotníkové kozačky, menší lesklé červené lodičky na jehlách. Ani jedna z nich nedosahovala nohama na zem. Obě ženy visely oběšené uvnitř kontejneru. Hlavy jim zůstaly skloněné ke straně, prostor byl ale příliš nízký na to, aby si zlomily vaz. Musely dlouho trpět, než se uškrtily. Obličej té větší, s pokožkou zdrsnělou pobytem na přímém slunci, prozrazoval kočovný původ. Měla těžká ňadra s velkými hnědými dvorci, široké boky. Silná stehna držela nohy se svalnatými lýtky natolik od sebe, že se zarostlý klín nezakrytě nabízel pohledům všech přítomných.

„Ona se celá počůrala!“ posmíval se kdosi v okounějícím davu, ačkoli ta podívaná byla hrůzná.

Jerúldelger mu vlepil pohlavek a doporučil mu, aby zmizel.

Druhá žena měla tělo hezčí. Malá pevná prsa držela tvar i přes tu nevhodnou pozici. I ona se pomočila. Přihlížející ale zarazil hlavně pohled na jejich hlavy. Špatně oholené lebky nesly mnoho stop po spěšných pohybech nůžek. To bylo snad ještě otřesnější než satanistické znaky, které měly vyřezané do kůže na levém prsu. Stejně jako ti tři Číňané z cihelny. Jerúldelger si uvědomil, že než je oběsili, určitě je zbili, protože obě krvácely z úst.

„Říkala jsem ti to!“ připomněla Ojún komisařovi, ten už si ale rozezleně razil cestu stmelěným davem čumilů.

„Zaříd, ať to tady vyklidí,“ žádal ji. „Z téhle uličky ať všichni zmizí, i prodavači, a z každé strany ať stojí jeden ozbrojený chlap, aby se zamezilo jakýmkoli strkanicím.“

Ojúm zavolala na jednoho z policistů a předala mu rozkazy. Hned se objevili další uniformovaní muži a začali bezohledně vytlačovat všechny přítomné. Tak jako na dalších dvou nebo třech místech v Ulánbátaru zdejší trh sestával z řad kontejnerů přetvořených na temné prodejní kiosky. Brzy po ránu otvírali obchodníci těžká kovová vrata, za nimiž se nacházely hromady zboží od železářských produktů přes potraviny až po výprodej všeho možného. Některé ukrývaly občerstvení s kebabem, jiné řeznictví anebo mléčné výrobky. Dalo se tu najít třeba i kadeřnictví. A večer každý z obchodníků zavřel krám a z trhu se rázem stalo jen tmavé a tiché překladiště.

„Řekni Čulúnovi, ať tady někde koupí plachty, musíme celou tu scénu zakrýt. Nebudeme přece vystavovat mrtvolu jak na divadle a ponižovat ty ubohé ženské ještě víc.“

Inspektor Čulún se bez velké nadšení vydal shánět velké plachty a dal si hodně záležet, aby mu to trvalo co nejdéle.

„Jak se ti to podařilo objevit?“

„Prodavač přišel ráno otevřít a našel je hned za dveřmi, když chtěl začít vynášet zboží ven na stojany. Hned volali k nám.“

„A co vlastně máme? Myslím kromě těch ďábelských poselství?“

„Tohle!“ ukázala Ojúm na vnitřní mechanismus zavírání kontejneru.

„Co to je?“ šel se Jerúdelger podívat zblízka.

„Co bys řekl?“ zajímala se inspektorka. „Čemu se to asi podobá?“

„Nejsou to varlata jednoho z těch Číňanů?“

„Přesně tak. Nejenom varlata, ale i to další.“

Jerúdelger se musel předklonit, aby si tu tristní trofej mohl lépe prohlédnout. Zaklínala se za tyč zabezpečovacího mechanismu vrat.

„Jak se ten prodavač snažil otevřít, dost to celé podrtil, ale přesto se zdá, že to musí být ono,“ vykládala Ojún hlasitě.

„Ale jak se to sem dostalo?“

„Hm, tak to je ještě větší síla. Vzhledem k tomu, že je to v mechanismu zavírání z vnitřní strany, nemohlo se to tam zachytit jinak, než že to spadlo shora, když ještě byla vrata zavřená. No a když se podíváš, jak to tu vypadá, když se ty dveře zavřou, je jasné, že je to přímo pod tou větší...“

Ojún se zadívala nahoru k oběma oběšeným ženám, Jerúdelger tam pohlédl také.

„To snad ne! Takže ona měla genitálie toho Číňana...? To snad není pravda! Ne, tomu nevěřím!“

„Lituju, komisaři, ale je to tak. A máme důkaz, že ta řezničina fakt takhle proběhla.“

„Jaký, prosím tě?“

„Támhle,“ ukázala Ojún bradou na druhou oběšenou.

Podíval se tím směrem a vtom se rychle předklonil a vyzvracel své borůvky se smetanou přímo Ojún na boty.

Oběšená žena nad ním měla tváře tak nacpané, že jí ústa zůstala otevřená. Nebylo pochyb, komu původně patřila ta zkrvavená věc, co jí z úst čouhala ven...

„Doprčic,“ neudržela se Ojún, „vždyť jsem ti říkala, ať to s tou snídaní nepřeháníš!“

Jerúdelger se jednou rukou opřel o kontejner a druhou si otřel ústa kapesníkem. Pak si oběma dlaněmi promasíroval obličej, narovnal se v zádech, vypjal hrud. Podíval se zpříma na Ojún:

„Ty jsi nehodila šavli?“

„Ale jo, a odnesl to Čulún.“

„Tak to jsem hned klidnější. Tak teď máme po kupě ty věci, co chyběly Číňanům, obě ženy z oslav sedmého měsíce, stejné dábelské symboly, všechny oběti jsou nahé a dvě mají ještě vyholené lebky. Takže je všechno v pohodě, ne?“

... jak tohle dokážeš zastavit!

Mongolové své sny nevyprávějí.

Ubohý Freud s tím těžko něco udělá, ačkoli psychologové ze Západu teď mají v Ulánbátaru dokonalý ráj, podobně jako McDonaldy. Pro těch pár přátel, které Jerúdelger měl, to ale byla výhoda, protože jemu se jiné než zlé sny nezdály.

Od té doby, co si v knihovně Francouzské aliance teorie ambiciózního Rakušana prostudoval, Jerúdelgera často napadlo, jakou sexuální poruchou z dětství by ten starý vousáč asi vysvětloval, proč ho tak ohromoval a zároveň děsil rozlehlý větrný prostor velké stepi. Uměl vůbec Freud jezdit na koni, nebo ho znal jenom jako tažnou sílu vídeňských kočárů? Dokázal by zůstat tři měsíce sám v jurtě, aniž by dával cokoli číst světu anebo hlavně svým sestřenicím, které ho sexuálně přitahovaly? Zažil on, co je to strach, ten opravdový, ne obyčejný strach z lidí, ale ten pravý, z přírody? Co mohl Freud tušit o jeho vytrpěných mukách, o jeho zraněné kočovnické duši, o hrůze všech těch mrtvých, kterou v sobě hromadil, co ten měl co vykládat, v minulém století a v zaprděném evropském velkoměstě plném paláců z bílého pusinkového těsta? Jerúdelger se sice každé ráno probouzel ze zlého sna, ale vstával jako Mongol, dědic veliké a prázdné říše, kde lidé svobodně zůstávají chudí a turisté k nim chvilku obdivně vzhlížejí, když sem s průvodci v ruce přijíždějí učit je znovu jejich kultuře. O vteřinu později už ale Jerúdelger vklouzl do své ulity policajta, co sbírá rozlámané duše. A celý den se trápil tím, že se snažil pochopit, co je tak

ubíjí. Jen aby nemusel myslet na velikou a prázdnou říši tak podobnou svému životu.

Komisař se usadil v provizorních kancelářích a v pochodích přidělených policii si odbýval čekání na xtou přestavbu prostor. Budova z postsovětských dob stála přímo naproti Nejvyššímu soudu a sousedila s Národní komisí pro lidská práva. A to Korejci nebo Číňané rádi tvrdí, že Mongolové nemají smysl pro humor. Z místnosti, kterou sdílel se svými podřízenými, s inspektory, Jerúdelger neviděl ani provoz na široké ulici se stromořadím, ani vchod do Nejvyššího soudu. Ten před jeho pohledem chránila stěna šesti stromů lemujících parkoviště.

Nazítrí už seděl nad svými papíry, když Ojún přišla do kanceláře.

„Špatně ses vyspal, komisaři?“

„Jo,“ hlesl. Nálada pod psa z něho jen čišela.

„Tak to je dobře!“ navázala, aniž by ji šéfovo rozladění nějak rozhodilo. „Nerada bych ti zkazila pěkné ráno!“

„Do toho! Jaké jsou tedy ty špatné zprávy?“

„Jen jedna věc, komisaři. Solongo tvrdí, že s Číňany jsme vedle, všechno je prý špatně. Máš za ní ihned zajít.“

„Tak ona už mi dává rozkazy?“ Jerúdelger se na oko tvářil rozhořčeně.

„Myslím, že to tak chodí už delší dobu!“ dovolila si Ojún škodolibě poznamenat.

Jerúdelger zhluboka vzdychl, podíval se z okna a pak zamířil k výtahu.

„Řekni jí, že tam budu do půl hodiny.“

„Ty tam jdeš pěšky, i když to spěchá?“ neodpustila si Ojún komentář.

„U soudních lékařů nikdy nic nespěchá, Ojún, to je jediná příjemná stránka jejich práce,“ doznívala Jerúdelgerova odpověď, než za ním zapadly dveře.

Vyšel z budovy a pustil se doleva, přešel na druhou stranu ulice a podél Nejvyššího soudu se dostal až k velkému parku. U parlamentu zahrnul, před sebou měl prostorné náměstí, kde turisté zůstávají stát v údivu, s pocitem vlastní nicotnosti před masou světlého mramoru. Šel a vdechoval přitom výfukové zplodiny ze špatně seřízených starých aut, až dorazil na nepříjemně hučící Peace Avenue, vzal to po levé straně podél do výše se tyčící plachty ze skla a oceli hotelu Blue Sky Tower.

Chaos města ve výstavbě ho vždy znovu zaskočil, ale ještě víc ho zaráželo, jak ošklivé jsou zdejší pozůstatky minulosti. Všechna ta zrudnost sovětské architektury, tedy spíš ne-architektury, ještě nabývala na intenzitě při srovnání s vytahlými a důstojnými stavbami dnešní doby. Lacině výstřední, ošklivé starší administrativní budovy vedle provokativně ošklivých paneláků pro obyčejné lidi. Jako by se i architektura měla podílet na udupání mongolské kultury. Nejen že byl zničen jazyk i písmo, veškeré tradice, víra, ale i samotná představa o tom, co je krásné, měla zůstat pod tunami betonu, utlačena šeredností běžných věcí, jednotvárností domovních bloků, potlačením architektonického detailu i zdobnosti. Pokaždé, když se Jerúdelger vydal městem pěšky, přemýšlel, zda to, že budovy z dřívějšíka dosud nebyly zbourány, není projev nějaké rafinované msty. V jakési tiché odplatě tady ty hrůzy pořád trčely, ačkoli kolem vznikalo krásné a zářivé nové město.

Minul ministerstvo zahraničí, zabočil doprava a po dvaceti metrech už vcházel do nemocniční budovy označené číslem 1. V přízemí, se zvláštním vchodem ze dvorku, bylo oddělení soudního lékařství, kde pracovala Solongo.

„Patrně mi chceš úplně rozhodit den, co?“ zeptal se Jerúdelger bez čekání, i když Solongo stála v chodbě zády k němu a hovořila s nějakým jiným lékařem.

Solongo se s kolegou jediným gestem spěšně rozloučila a otočila se ke komisaři.

„V tom jsem nevinně, o to se postarali tví pískomilové.“

„Pískomilové?“

„Tak přece říkáš svým vyšetřovatelům.“

„To máš pravdu, ale jak se to dostalo k tobě?“

„Vždyť to vědí všichni!“

„I oni?“

„I oni!“

„No dobrý, takže co ti mí pískomilové spískali?“ ptal se nedočkavě.

„Začalo mi to vrtat hlavou, když mi dnes ráno Ojún volala a chtěla vědět, jestli mám něco nového k tvým pěti ‚satanistům‘.“

„No a?“

„No a?“

„Solongo, no tak!“

„Zkus se mě zeptat proč!“

„Proč co?“ Jerúdelger už měl nervy příliš napjaté.

„No proč mi to začalo vrtat hlavou!“

„Proč teda?“

„Protože použila to slovo ‚satanisté‘,“ řekla.

„A...?“ měl co dělat, aby nevybuchl.

„A já chtěla vědět, proč je tak nazývá.“

„A...?“

„Vysvětlila mi, že kvůli znamením na těch mrtvolách.“

„A...?“

„A já chtěla vědět, kde to sebrala.“

„A...?“

„A ona řekla, že to nějaká vaše mladá inspektorka popsala jako satanistické symboly.“

„Solongo!“

„Ano?“

„Mně už dochází trpělivost!“

„Jasně, jasně, zkrátím to. Takže ta mladá inspektorka... Služebně se správně říká inspektorka, nebo slečna inspektorka?“

„To je přece úplně jedno, Solongo!“

„Prostě se spletla. Satanistický symbol je pentagram, pěticípá hvězda. Má představovat čtyři živly: vodu, vzduch, oheň a zemi. A k tomu ducha. Čtyři cípy po stranách plus jeden patřící zlému duchu, ten ukazuje vždy dolů.“

Vzala ho za ruku a vedla do pitevny, přičemž pokračovala ve výkladu.

„Také se říká, že je to symbolické znázornění Bafometa, boha s hlavou kozla se dvěma rohy nahoře, dvěma cípy po stranách jako ušima a jedním dole jako bradkou. Pentagram je většinou zasazený do kruhu pro znázornění spojení a ovládnutí všech živlů.“

Došli k pitevně, Solongo otevřela dveře. Na kovových stolech spočívala těla obou vykastrovaných Číňanů. Třetí Číňan a obě ženy leželi na nosítkách vyrovnaných vedle stolů. Jerúdelger si hned všiml, že Solongo obě ženy zakryla, aby nevystavovala jejich duše další hanbě.

„Podívej,“ ukazovala mu u prvního pitevního stolu. „To není pentagram, ale Davidova hvězda. Je šesticípá, složená ze dvou trojúhelníků položených přes sebe. Negativní a pozitivní se prolíná, a tak vzniká rovnováha. Taková západní verze symbolů jin a jang. Někdy se takhle hvězda spojuje také s Molochem nebo se Saturnem. A také se jí říká židovská, od té doby, co ji začali používat v Evropě, a to už ve 12. století. Komunita pražských Židů. Stejný symbol sloužil i zednářům, to bylo tajné společenství, také na Západě. Přitom má ale původ v Indii. Rozhodně však nejde o znak satanistický a na tvých Číňanech se nepodepsali žádní příznivci rohatého.“

Jerúdelger dlouho mlčky pozoroval těla.

„Co má těch pět ubohých duší společného se židovskou hvězdou?“ pronesl nečekaně nahlas. „Jsou vůbec ty znaky u všech stejné?“

„Ano, stejné, přesně týž symbol.“

„Žádný rozdíl tam není?“

„Žádný. Jen těm ženám je vyřezali na levý prs.“

„Levý prs...“

„Ano, levý. To je jediný rozdíl oproti těm mužům. A ještě mají oholené hlavy, samozřejmě.“

Jerúldelger se ozval tak hlasitě, že Solongo málem nadskočila.

„Oholené. No jasně, oholené. Tak to sedí. Takže teď už to chápu. Teď už tomu rozumím. Vždyť jsou oholené!“

„Můžeš mi to taky prozradit?“

„Určitě. Určitě to taky hned pochopíš,“ ujišťoval ji Jerúldelger a už se měl k odchodu.

Jakmile vyšli do chodby, dal se do běhu a volal na Solongo, aby ho následovala.

„Poběž, hned to pochopíš! Máš tady auto? Nechal jsem svoje u nás. Potřebuju auto! Pojed' se mnou, všechno ti bude jasné. Ale honem!“

„Počkej, já mám spoustu práce! Kam chceš jet?“

„Na Francouzskou alianci, potřebuju, abys se mnou hned jela na Francouzskou alianci!“

Solongo už zažila chvíle, kdy si Jerúldelger prozpěvoval jakési odrhovačky ve francouzštině. Někdy si v dílpu při jízdě stepí pouštěl nahrávky zpěváků se zvláštními jmény. Aznavour, Gainsbourg, Bashung... Ale netušila, že taky chodil na jazykové kurzy do Francouzské aliance.

Dorazili tam za čtvrt hodiny. Z nemocnice jeli téměř rovně na sever, ocitli se kousek od velkých barevných betonových jurt Daščojlinského kláštera.

Solongo svého přítele následovala, když procházel přes malé kanceláře, jako by tu byl doma, se všemi se zcela přirozeně zdravil francouzsky, s ženami se neváhal po francouzsku políbit na obě tváře, a ony vypadaly, že ho tu rády vidí. Nechaly ho dojít k malé knihovně, jež přetékala výrazně očtenými publikacemi. Jerúldelger jí naznačil, aby ho doprovodila až k policím s knihami o historii, s jistotou sáhl po jednom z novějších svazků a hned jí přeložil název: Ostríhané ženy a také podtitulek „Vinné, zamilované, oběti“. Kniha musela vyjít nedávno a jako autorka byla uvedena jistá Julie Desmarais.

„Tady to je. Najednou se mi to vybavilo. Ve Francii po válce ostríhali vlasy asi dvaceti tisícům žen, které byly obviněny z toho, že se paktovaly s Němci.“

„Paktovaly?“

„Jistě, stýkaly se s nimi, spaly s nimi, můžeš si vybrat.“

„Dvacet tisíc? Nikdy jsem o tom neslyšela.“

„To víš,“ přemýšlel Jerúldelger nahlas, „na světě jsme často každý se svou bídou sám. Co bys řekla, kolik asi Francouzů tuší, že ve dvacátých letech náš Šílený baron nechal uvařit tisíce mužů a žen v kotlech parních lokomotiv? Války jsou špinavé, a vítězství o nic lepší.“

Solongo se zadívala na obálku knihy. Na fotografii byly vyděšené anebo odevzdané ženy s vyholenými lebkami, rozjásaný dav je strkal před sebou. Jedna měla na prsou hákový kříž.

„Proč mi takové hrozné věci ukazuješ?“ zeptala se soudní lékařka.

„Protože si myslím, že to má s tím případem něco společného. Obě naše mrtvé ženy mají vyholené lebky za to, že spaly s Číňany.“

„Nás ale Čína neobsadila!“

„Někteří lidé jsou přesvědčeni, že ano. Jsme pod čínskou ekonomickou nadvládou, Číňané se tady chovají, jako by jim tu všechno patřilo.“

„To myslíš vážně?“

„Nejde o to, jestli to myslím vážně já, spousta lidí to takhle vidí. Útoky na Číňany a Korejce se za poslední rok zdvojnásobily.“

Solongo byla těmi slovy naprosto zaskočená. Davové násilí a idea násilí obecně ji vždy děsila mnohem víc než jeho jednotlivé projevy. Vrátila knihu do regálu a zběžně si prohlížela hřbety dalších publikací popisujících dané období světových dějin, až se zastavila u knihy o deportacích Židů.

„Podívej se,“ ukázala ji Jerúdelgerovi. „To je židovská hvězda, jak jsem ti o ní říkala. Davidova hvězda. Co se tam píše?“ chtěla přeložit popisek pod fotografií. „Rozumíš tomu?“

Jerúdelger si od ní knížku vzal a nejdřív si text přečetl jen pro sebe. Pak si odkašlal, asi jako školák vyvolaný před tabuli recitovat, ukazoval si při tom v textu prstem:

„Osmý rozkaz německého velení ve Francii, 22. května 1942: Zakazuje se Židům ve věku od šesti let výše objevovat se na veřejnosti bez označení židovskou hvězdou. Židovská hvězda je hvězda šesticípá rozměru dlaně a s černým okrajem. Vyrobená je ze žluté látky a nese černý nápis ‚Žid‘. Musí být nošena viditelně vlevo na prsou, pevně přišita na oblečení.“

„Obě ty oběšené ženy přece měly hvězdu vyrytou na levém prsu!“

„To ale nedává smysl!“ bránil se Jerúdelger. „Proč by měly být označeny zároveň jako židovky i jako kolaborantky? To vůbec nejde dohromady, Solongo!“

Neodpověděla hned. Chvíli stála s pohledem upřeným kamsi do daleka, přitom lehce zakroutila hlavou, jako by nechtěla uvěřit tomu, co se chystá říct.

„Něco společného to má, Jerúldelgere, ale bohužel je to úplná kravina. Tu barbarskou věc spáchal někdo z těch zabedněnců, co pletou všechno dohromady. Čínská ‚okupace‘, ‚oholené‘ Mongolky, židovské hvězdy, a když se to smíchá, vyjde z toho nacistická ideologie. Takový ten mongolský nacismus, kam se nacpe všechno, co se hodí. Xenofobní nacionalismus, jak je teď v Ulánbátaru vidět čím dál častěji. Tohle není satanismus, Jerúldelgere, ačkoli by to tak možná bylo lepší. Jenže on je to politický a rasistický zločin. A z toho na mě jde hrůza, protože teda opravdu netuším, jak tohle dokážeš zastavit!“

... z rodiny Feny se Špinavou Tváří...

Nechat si říkat Mongolský Modrý Orel, to vyžaduje hodně ctižádosti a domýšlivosti. Tři generace neměly žádné rodové jméno. Minulý režim je vymýtil, aby se zrušilo hierarchické klanové rozdělení společnosti. Dřív nosily rodiny jména klanů, ke kterým v dané provincii náležely. Rodná jména se dědila od pradávna, proto se za ně nikdo nestyděl, ať už zněla Žlutý Pes, Závětrří anebo Zloději či Sedm Opilců. Minulý režim však tenhle zvyk zakázal spolu s užíváním mongolské abecedy i šamanismem. Soudruzi tato jména neuznávali až do převratu roku 1990. Tehdy mohly rodiny znovu začít užívat stará jména, jež však byla většinou už zapomenuta. Jistý poslanec, vzděláním historik, si dal tu práci, že dohledal jména všech bývalých klanů v jednotlivých provinciích, každý tak měl možnost to své v seznamech najít, anebo si zvolit nové. Tím, na jak dlouho se tradice přerušila, však někdy už rodina o staré klanové jméno nestála: kdo by taky chtěl najednou patřit například do rodiny Sedmi Opilců? Jen lidé jako Jerúldelger se dokázali k někdejšímu jménu vrátit, ačkoli neznělo příliš příznivě, jako třeba v jeho případě Fena se Špinavou Tváří. Ostatní využili vládní nabídky a s pomocí slovníku si vytvořili příjmení nové. Kovář si vybral jméno Kovář, milovník rychlé jízdy na koni Tereldžský Kůň a první mongolský kosmonaut se nechal pojmenovat Vesmír.

Süchbátar, jehož rodné jméno lze přeložit jako Hrdina se Sekyrou, se ve dvaceti, rok poté, co začal pracovat

v policejním sboru, rozhodl nechat si říkat Mongolský Modrý Orel. Jerúdelger byl tehdy u policie už deset let, když sebejistého ambiciózního muže poznal. Ten si pak Süchbátara zkrátil na Süch. Ovšem zanedlouho, po návratu ze stáže na ústředí FBI ve Spojených státech, si prosadil, že bude Mike. Kolegové mu hned začali přezdívat Mickey. Takže teď z něho byl Mickey Mongolský Modrý Orel, zatímco Jerúdelger byl Dar Hojnosti z rodiny Feny se Špinavou Tváří...

**... a nic netušili o trýzni,
jakou ta maličká zakusila.**

„Mimochodem, holčička držela v zatnuté pěsti tchle,“ podávala Solongo cosi Jerúldelgerovi.

Jela s ním i na policii a doprovodila ho až ke dveřím jeho kanceláře. Hovořili spolu na chodbě. Solongo se s přítelem loučila vždycky těžko.

„Co to je?“ zeptal se a naklonil se k soudní lékářce, aby lépe viděl, co to má zabaleného v průhledném plastovém sáčku.

„Dinosauří zub z kosti.“

„Takže zub, anebo kost?“

„Falešný zub vyřezaný z opravdové kosti.“

„Z opravdové kosti? A čí?“

„Z opravdové dinosauří kosti.“

Jerúldelger si kousíček opracované kosti, který měla Solongo položený na dlani, chvíli prohlížel. Nerad se dotýkal starých věcí. A tím spíš věcí starých šedesát pět milionů let. Jako by byly napuštěné morovými výparry. Solongo ho znala, proto hned využila příležitosti a pěkně si ho vychutnala.

„Chceš ji?“

„Na co?“ nestačil skrýt zděšení a trochu couvl.

„K vyšetřování přece!“ ještě si přisadila.

„Ne, dej to Ojún, ať to zanese mezi předměty doličené. Něco jsi z toho získala?“

„Hlínu. Půdu, kterou není těžké určit. Je to z Flaming Cliffs, z Planoucích útesů. Podle stavu těla té holčičky to musí být z doby asi tak před pěti lety.“

„Ach jo,“ vzdychl komisař, protože tím se celá záležitost měla ještě zkomplikovat. „Planoucí útesy jsou od našeho místa činu přes pět set kilometrů daleko. Teď abychom se tam vypravili pátrat! Ještě máš něco zajímavého?“

„Ano,“ pokračovala Solongo, tentokrát už méně pobaveným tónem. „Holčička měla kostru úplně na padrt'. Zlomenou pánev, stehenní i lýtkovou kost. Polámaná žebra, klíční i ramenní kost, rozdrčenou celou paži – celou pravou stranu těla. Podle rozsahu zlomenin je jasné, že holčička nespadla. Někdo do ní musel narazit.“

„A kdo? Tušíš, kdo?“

„Našla jsem dva skleněné střepey, zůstaly zaražené v gumové šlapce kola. Na první pohled se zdá, že to budou střepey z reflektorů. Nemám dost materiálu, a ani přístup do databáze, abych mohla určit značku vozidla, ale zkusila jsem podle úlomků odhadnout tvar a všechno jsem to poslala do Německa na Bundeskriminalamt, kde mám nějaký kontakt. Uzavřeli jsme takovou dohodu o spolupráci.“

„Jakou přesně dohodu?“ zajímal se Jerúldelger, protože o ničem podobném ještě neslyšel.

„Pracuje tam jeden můj známý. Já mu zařizuju trekking na Altaji nebo v Chentiji a on mi za to umožní přístup k jejich materiálům.“

„Tak to bychom tě měli jmenovat policejní šéfkou, Solongo. Měla bys dělat do politiky, dotáhla bys to až na ministryni. Jinak se tam nakýbluje ta náplava Süchbátar!“

Soudní lékařka neodpověděla a Jerúldelgerovi začalo být jasné, že má ještě něco na srdci. Něco, co ji trápí.

„Ještě něco?“

„Nemám odvahu ti to říct, určitě se rozčílíš.“

„Solongo, prosím tě...“

„Tělo je docela dobře uchované. Vlastně je tak trochu mumifikované. Mohla jsem částečně analyzovat vzorek z útrob. Našla jsem tam hlínu. Holčička spolykala hlínu, než zemřela. Z toho plyne, že když ji zahrabali, byla ještě živá. V bezvědomí, aspoň doufám, ale živá.“

Jerúdelger si hned vzpomněl, jak tělo našli. Přesně se mu vybavilo, jak si klekl, aby si prohlédl šlapku, která trčela z divokého hrobu, který objevili lidé v poušti. A potom uviděl ze země čouhat ručičku, jako by se k němu natahovala. Jako by tiše a zděšeně žádala o pomoc.

Popadla ho strašná zlost, dlaní praštil do zárubně dveří. Ten zvuk, a také jeho zlost překvapily nejen Solongo, jež doslova nadskočila, ale i všechny ostatní, kdo zrovna procházeli chodbou a nic netušili o trýzni, jakou ta maličká zakusila.

„Takže?“ ptala se netrpělivě Ojún.

Jerúdelger přešel přes bar ověšený praporky se symboly svastiky a portréty Hitlera. Strčil do dvou chlápků v černých uniformách Waffen Schutzstaffel, jako by je ani neviděl, a zamířil si to rovnou k tomu, o kterém věděl, že mu podnik patří.

„Nazdar, Adolfe!“

„Heil Hitler,“ odpověděl rozesmátý muž přehnaně teatrálním nacistickým pozdravem.

Jerúdelger mu vrazil takovou facku, že v baru hned všichni zpozorněli. Muž zavrával, nepodařilo se mu udržet rovnováhu a pozadu se skácel na rozestavěné židle.

„Nová Říše se bez tebe bude muset na čas obejít!“ sdělil mu Jerúdelger výsměšně, když mu bez velkých ohledů nasazoval pouta.

Policie skupinu, jež se otevřeně hlásila k nacismu, sledovala už několik měsíců. Bar v centru koupil mladík, co si nechal říkat Adolf Vlk, a vyzdobil ho v barvách Třetí říše. Začala se tu scházet pěkná sběř, ale místo se stalo i oblíbenou zastávkou turistů při prohlídkách nového Ulánbátaru. Pobouřené reakce některých cizinců ovšem úřady těžko mohly nechat bez povšimnutí, stejně jako stále častější rozhořčené články v západním tisku, o nichž referovaly svodky kulturních oddělení mongolských ambasád různě po světě. Mongolské zákony ale existenci podobných podniků nezakazují. A po pravdě řečeno, Jerúdelger stejně jako většina Mongolů dlouho netušil nic o násilí, jakého

se nacisté v Evropě dopouštěli. Poprvé se vypravil do Francouzské aliance, až když pocítil potřebu pochopit, co vlastně některé francouzské turisty tolik pohoršuje. Na základě toho, co se potom dočetl a dozvěděl, se mu už jen při pohledu na muže, kterého právě přišel zadržet, dělalo zle.

„Jak je možné, že jsme nic nevěděli o tom, že bylo vyhlazeno šest milionů Židů?“ ptal se v době, kdy se o tu problematiku začal zajímat.

„Protože to nejsou naše dějiny,“ odpovídala smutně Solongo.

„Šest milionů mrtvých že nepatří i do našich dějin?“

„Naše dějiny jsou blíž osmdesáti milionům mrtvých, které má na svědomí Stalin, a stovek milionů mrtvých, na nichž se podepsali Mao a další. Židovské dějiny jsou pro nás vzdálené. Celá ta jejich válka s námi neměla nic společného.“

„Ale pořád je to šest milionů zavražděných lidí!“

„Já vím,“ souhlasila Solongo. „Chápu, co říkáš, a nechci se z toho vymlouvat. Jen ti říkám, že je pochopitelné, když o tom nevíme, protože to s našimi dějinami nesouvisí. U nás ve stejné době docházelo k vraždění mnichů, boření chrámů, zakázali nám užívat vlastní jazyk. Kolik o tom ví Evropanů? A ani jim se nemůžeme divit, protože to zase nespadá do jejich historie.“

Komisař tehdy na její argumenty přistoupil, i když nerad. Bylo obtížné přijmout skutečnost, že by šest milionů mrtvých mohlo zůstat mimo obzory kohokoli na světě. Jeho přítelkyně mu pak také se slzami v očích vysvětlila, že dnešní dějiny Židů se odvíjejí od jejich vztahů s Palestinou a že by neměl zapomínat ani na tři miliony mrtvých, které mají na svědomí Rudí Khmerové v Kambodži, a milion Tutsiů, již se během několika měsíců ocitli v ohrožení života ve Rwandě. O těch všech evropské dějiny přece také nemluví.

Jerúdelger se jako vždy při pomýšlení na sobeckost a cyničnost panující ve světě zachvěl hrůzou. Přes argumenty, které mu Solongo předestřela, se tehdy nemohl o neonacistickou skupinku přestat zajímat, a brzy odhalil větší počet nevzdělaných a nedostatečně informovaných mladých lidí, spíš nacionalistů než fašistů, pro něž byl Hitler, asi jako Čingischán pro Západ, exotický hrdina, sice trochu surový, ale usilující o povznesení a slávu svého národa. Adolf Vlk neviděl Hitlera jako původce genocidy, podobně jako na Západě prakticky nikdo nevnímá Čingischána jako vůdce odpovědného za milion mrtvých při mongolském obléhání Bagdádu. Jako tyrana, pro něhož na stovkách kilometrů území mezi místem, kde zemřel během obléhání Ning-sia, a jeho hrobkou byly pobity všechny živé bytosti, a to pod záminkou, že dojdou štěstí a mohou být hrdí, budou-li mu moci sloužit na onom světě! Jako toho, kdo nechal srovnat se zemí dva tisíce perských a íránských mešit a zničit vše včetně knih a převzácných pergamenů, jež tam byly uloženy. A tihle mongolští neonacističtí primitivové ani nevěděli, kde na zeměkouli leží Německo, a přísahali by na to, že Hitler stvořil tisíciletou třetí říši, jež jim splývala v jedno se současným Německem jako jednou z ekonomicky nejúspěšnějších zemí světa.

Jerúdelgera ta skupinka začala ještě víc iritovat, když zjistil, že nejrůznější nacionalistická uskupení čím dál tím častěji váží cestu z Evropy nebo z nových republik bývalého sovětského bloku čistě proto, aby se v Mongolsku mohla setkat. Snažil se vyburcovat své nadřízené, aby se k tomu nějak postavili, jenomže marně. Pro Mongolsko se turistika postupně stala druhým hlavním zdrojem příjmů, hned po těžbě nerostných surovin, a nepřipadalo v úvahu, že by se někdo jakkoli pokoušel poskvřnit její obraz. Oficiální stanovisko vyšších míst znělo, že jde o neškodnou exhibici úzkého

okruhu lidí, jež jen v ojedinělých případech vadí pár vybraným cizincům a není na ní vůbec nic protiprávního. Dokud se tedy nedostali do rozporu s mongolskými zákony, nezbývalo, než je všechny nechat být. Jerúdelger dokonce dostal pokyn od Mickeyho Modrého Orla, aby je více nesledoval. Jakékoli aktivity policie vedené tímto směrem by prý mohly být vnímány jako diskriminační a provokativní. Nebylo by údajně divu, kdyby vyvolaly nechtěnou reakci, totiž přiměly danou skupinu k radikalizaci.

Jenže dnes Jerúdelger řešil dva vykastrované Číňany, třetího, na němž praktikovali sodomii, a dvě oholené mongolské ženy. Všechny mrtvé, s židovskými hvězdami vyrytými na těle. Předpokládal, že tentokrát ho snad nadřízení pověří, aby skupinu, jež si říkala Modří vlci, začal vyšetřovat. Souhlas nadřízených považoval za samozřejmý, proto na něj v tuhle chvíli ani nečekal a rovnou se vypravil do baru, kde měli Vlci hlavní stan.

Jerúdelger požádal Ojún, aby odvezla Adolfa na stanici a hned si ho trochu podala, aniž by mu však prozradila, proč byl zadržen. V podstatě na něj nic neměli. Nic, co by ho spojovalo s vraždou Číňanů nebo obou žen, kromě toho, že se netajil svou příslušností k nacistické skupině, přičemž obětem někdo vyřezal do kůže židovské hvězdy. Aby byl postup policie v mezích zákona, museli by mu dokázat, že se na zločinu podílel. Jerúdelger se ale prozatím jen nechal vést svým osobním přesvědčením. Podle něho se to dalo klasifikovat jako rasistický zločin s nacionalistickým motivem a řídil se především svým hněvem vyprovokovaným dřívějším rozhodnutím nadřízených, aby se od těch primitivů raději držel dál. Adolf pro něj proto představoval ideální příležitost, jak konečně pořádně šlápnout do vosího hnízda pobuřujících aktivit skupiny, jež se tak nekriticky zhlížela v třetí

říši. Mimoto byl ten týpek, co se tvářil, jako kdyby byl sám führer, natolik tupý, že na sebe určitě vyžvaní něco, co jim umožní nechat si ho pěkně v chládku, dokud se ve vyšetřování neposunou trochu dál.

Ojún se tedy s pomocí Čulúna ujala výslechu. Adolf se vytahoval, choval se arogantně, ale ona správně vytušila, že za vším tím vychloubáním stojí sebedůvěra: bylo vidět, že nemá strach. Zpočátku si myslela, že jen nemá strach z ní, protože zkrátka nebere ženy vážně, a policistky už teprve ne. Tihle nacionalisté se jeden jako druhý pokaždé a zaručeně projeví jako ubozí zavilí machisti. Nemusela mu ani pokládat moc otázek, aby pochopila, že Adolf zůstává pánem situace. Přestože ho policie zadržela zdánlivě bezdůvodně a na veřejnosti, a dokonce poměrně surově, zůstával klidný. Když je člověk nevinný, protestuje. On ale ne. Vypadal, že se snad i baví. A Ojún takový přístup dobře znala. Tak se chovají buď úplní blbci, nebo ti, kdo jsou si své viny vědomi, ale hrají o čas, anebo ti, kdo bezpečně vědí, že je na ně policie krátká.

„Jste mě sebrali kvůli tý rvačce?“ zeptal se Adolf najednou. Všechny zaskočil.

„Ano,“ předstírala Ojún, že ji nevyvedl z míry.

„A kvůli který vlastně?“ provokoval Adolf.

„Moc dobře víš, která to byla!“ zalhala Ojún.

„Jo todle. Ten Korejec, jo? Si o to koledoval!“

„Jak to myslíš, že si koledoval?“

„No hele, ten cizák přijde ke mně do baru a ptá se na cestu. Co si dovoluje takhle prudit?“

„A to je důvod, abyste ho zmlátili?“ předstírala Ojún rozhořčení, ačkoli netušila, o jakou bitku mělo jít.

„Důvod je už to, že je Korejec!“ vysvětlil Adolf jakoby proti své vůli.

„A Číňany jsi taky mlátil?“ zkusila Ojún posunout hovor kýženým směrem.

„Číňany? Ty šmejdy mlátíme denně.“

„A pročpak?“

„Protože jsou to Číňani, protože jsou okupanti, okrádají nás o naše bohatství, przněj naše tradice, a protože jsou komunisti, starý struktury. Stačí vám to? Mám ještě pokračovat?“

„A předevcírem v noci jsi Číňany taky mlátil?“

„Předevcírem, předevcírem... co jsem to sakra dělal předevcírem...?“ Adolf se tvářil, že přemýšlí.

„Jo tak ne, předevcírem ne. Předevcírem jsem celou noc píchal jednu kočku.“

„Fakt? Tebe fakt zajímají i holky?“

„A jak!“ vytahoval se nácek.

„No to se podívejme, a proč?“

„Stáhni si kačata a ukaž ji, to pochopíš rychle!“

Čulún mu vlepil pořádnou facku. Mladík se na židli zapotácel, musel se oběma rukama zachytit stolu, aby neupadl.

„K inspektorce se budeš chovat slušně. A pěkně odpovídej na otázky. Za každou drzost hned jednu schytáš. Rozumíš?“

„Sama to chtěla vědět,“ oponoval mu mladík.

Čekal stejnou facku, jenže Čulún mu ji ubalil druhou rukou. Adolf tentokrát sjel ze židle na zem. Čulún v jeho pohledu zachytil, co si přál: velké překvapení, a trochu i strach. Čulún stejně jako Ojún pochopil, že mladíkova sebedůvěra je v dané situaci zneklidňující, ale fyzicky moc odolný není. Bití se bál. A ve rvačkách, kterými se tady teď chvástal, určitě nikdy nepatří mezi narušivé bojovníky z přední linie. To spíš rozkazovat a kibicovat, to musí být jeho, nechat jednat ranaře a pak oběť dorazit, když už leží na zemi. Čulún viděl, že se tomu šaškovi dostal na kobytku. Ojún to pochopila také. Pokračovala ve výslechu.

„Takže předevcírem jsi byl s nějakou slečnou.“

„Jo, byl,“ vyštěkl Adolf.

„Ano, paní inspektorko,“ opravil ho Čulún a už se napřáhal.

„Ano, paní inspektorko,“ opakoval Adolf, snaže se potlačit vztek.

„A asi se nějak jmenuje, ta milovnice romantických hrdinů, že?“

„Ano, paní inspektorko,“ opakoval Adolf s neskrývanou radostí.

„Nedělej, že nerozumíš, a řekni, jak se jmenuje!“ zvýšil Čulún hlas a opět se napřáhl.

„Ať mě přestane mlátit!“ obrátil se Adolf k Ojún.

Čulúnova facka na sebe nenechala čekat, mladík se i s židlí převrátil dozadu.

„Pozdě!“ sledoval policista, jak se sbírá ze země.

„A teď pěkně paní inspektorce řekni to jméno. A slušně, prosím.“

„Hele, ale tohle není fér,“ remcal Adolf.

„Přestaň! A odpověz na otázku!“ okřikl ho Čulún a jednu mu přidal.

„Co jako není fér?“ zeptala se Ojún, vyvedená z míry kolegovou surovostí.

„To nás nezajímá!“ opravil ji Čulún a vrazil mladíkovi další facku. „Chci, aby vysypal, jak se jmenuje ta holka. Jestli teda existuje!“

„Takže?“ ptala se netrpělivě Ojún.

Je to Sará!

Jerúdelger zkoumal fotky z místa, kde našli holčičku, když Ojún bez zaklepání vstoupila.

„Tak co? Řekl něco?“

„Něco málo z něj vypadlo, za co si ho tady chvilku můžeme nechat, ale pokud jde o Čínany v továrně a ty ženy na trhu, tak má alibi.“

„Aha, nejspíš měli večírek s Göringem, ne?“

„S kým?“ nechápala Ojún.

„Ale nic. Takže jaký alibi má?“

„Holku. Strávil s ní noc.“

„Holku? Jako alibi? Tak to ji budete muset najít a s Čulúnem si ji trochu podat, abyste to ověřili...“

„No, víš, vlastně bych teda ani nemusela... Asi bys to měl udělat ty.“

Zvedl hlavu, ale Ojún se mu nepodívala do očí. Takhle ji neznal.

„Co to má znamenat, Ojún?“

„Nezlob se, Jerúdelgere. Jde totiž o tvou dceru...“

„Mou dceru? Co je s mojí dcerou?“

„Ta holka je tvoje dcera. Je to Sará!“

Takovým tím jeho způsobem.

„Tak co, schováváš se, vid'š? Nemáš na to koule! Jsi za-
lezlej tady za tím sklem. Myslíš, že nevím, že tam jseš?
Policajtskej čumil! Jsi celej podělanej, co? Jen příznej,
že jsi podělanej strachy!“

Sará chodila ve vyšetřovací místnosti kolem dokola. Oblečená v černé kůži, něco mezi motorkářkou a gothic stylem, ve fialových rtech kovové kroužky, vyholené obočí. Černé vlasy měla sestříhané à la sojka, nagelované do rozčepýřeného kohouta, oči černě podmalované. A na černém tričku nakřivo přišpendlenou starou kultovní placku s vyplazeným jazykem z alba Sticky Fingers od Rolling Stones. Neslušelo jí to, byla našťvaná, ovšem očividně velmi spokojená. Opravdový vztek a potřebu se hádat se nesnažila ovládat, a už jen pomýšlení na toho, ke komu se teď obracela, ji uvádělo do varu. Každý slovní výpad doprovázela neurvalými gesty směrem k zrcadlu, neboť věděla, že z druhé strany je skrz ně vidět, a předstírala, že je zlá a krutá, ačkoli se jí oči leskly nejen po kokainu, ale i z toho, jak bojovala se slzami a hněvem.

„Sere tě, že tvoje krev šoustá s nějakým nýmandem? Sere tě to! Ale on aspoň souloží, je živěj, je to chlap, opravdovej chlap. Nemusí se schovávat za odznak a pistoli, aby si to s druhým vyřídil, on mlátí rovnou! Jo, papínkova holčička se nechala od toho typu opíchat, dělala to s celou partou, a bude to chtít znova! Protože na tebe kašlu, nejsem tvoje dcera, jsem jejich ženská. Víš ty vůbec, co to je ženská, ty starej buzerante? Jen se

klidně podívej,“ vztekla, provokativně si roztrhla tričko. „Jestli tam dole ještě něco máš, tak by se ti to mělo postavit, né? Registruješ? Kozy!“

Nalepila se na zrcadlo, až se jí prsa rozplácla, snažíc se za sklem, přes vlastní odraz, vypátrat Jerúdelgerovy oči.

„Víš ještě, jak vypadaj takový kozy? A hele, a co pička, víš, jak vypadá taková pička?“

Jerúdelger opravdu stál za sklem ve vedlejší místnosti, ve tmě, a vypadal jak zkamenělý. Očima se do Sary doslova vpíjel, nic jiného ho nezajímalo. Ale Solongo, jež mu byla po boku, cítila, jak je napjatý. Žula mohla působením mrazu každou chvíli puknout. Ve vteřině mohlo být po něm. Sesype se, zůstane po něm jen hromada ostrých kamenů. Vidí, že pro dceru nic neznamená. Hromada kamení. Jenže kameny nepláčou. Zato Solongo ano. Položila Jerúdelgerovi ruku na rameno. Věděla, kolik je v něm lásky, a při pohledu na tak silnou Sařinu nenávisť neudržela slzy. Přemýšlela, jak dlouho ještě potrvá, než jeden z těch dvou vybuchne a druhý zmlkne. Ojún tu byla také, vše sledovala a neříkala nic.

Když Solongo viděla, jak si Sará stahuje kalhoty, trhá spodní kalhotky, pak se předklání jako malá holčička při čurání a vystavuje před nimi své pohlaví, vyběhla ven a vtrhla do vyšetřovací místnosti.

„Saro, prosím tě. Prosím tě, nech toho,“ prosila ji ještě mezi dveřmi.

Sará se na ni pořádně ani nepodívala. Ukázala na ni prstem a tak ji přimrazila na místě. Otočila se zase k zrcadlu.

„Tak ty ani nemáš koule, abys sem přišel? Posíláš tu svoji děvku! No tak mi teda řekni, jak píchá?“ obrátila se najednou k Solongo. „Strká ti ho tam vestoje, rychlovka v šatnách, co? Je to tak? Nebo to snad děláte u kopírky, aby si tě moh hezky ohnout?“

Pak se zase zaměřila na zrcadlo.

„Nechtěl by sis to radši jednou rozdat s holčičkou, než šoupat s tou starou rachejtí? No tak pojd! Dělej, čekám! Nevidíš, že se nemůžu dočkat? Mazej mě ojet, čekám! Čekám!“

Jerúldelger už ale za sklem nebyl. Stál v místnosti, za Sarou. Když si všimla jeho obličeje, otočila se, a vtom schytala od otce takovou facku, až přistála v rohu místnosti, kde se schoulila do klubíčka. Tentokrát měl oči plné slz komisař, stačil si nicméně v Sařině pohledu všimnout drobné změny. Nenápadného stínu strachu. Především strachu z jeho zloby a z jeho síly, jistěže, ale zároveň, a to hlavně, strachu z vlastních slov.

Solongo přispěchala dívce, jež byla napůl v bezvědomí, na pomoc a Ojún se postavila před svého šéfa, aby ho zarazila, kdyby chtěl pokračovat. V hloubi duše byla ale přesvědčená, že on by už podruhé dceru neuhodil. Jerúldelger nedal Saře facku ze zlosti nebo pomsty. Uhodil ji, protože musel chránit obě ženy, které miloval: samotnou Saru i Solongo. Ojún to už také pocítila, v situacích, kdy Jerúldelger musel použít své pěsti, protože byla pro změnu v ohrožení ona. Uchovala si na ty chvíle cennou vzpomínku, důkaz, že i ona je milována. Určitým způsobem. Takovým tím jeho způsobem.

„Miluju to!“

Jakmile se k Mickeymu donesla zpráva o té záležitosti, zavolal si ho. Jerúdelger se v jeho kanceláři objevil o hodně později a vstoupil bez klepání. Svého nadřízeného vyrušil při diktování služebního hlášení, neváhal a vyhnal jeho svůdnou, avšak vyděšenou sekretářku. Než vyběhla z místnosti, stačila ještě ustrašeně zapoklonkovat a Jerúdelgerovi bylo jasné, že celé oddělení už všechno ví. Neuposlechl šéfovy výzvy, aby se posadil, zůstal stát před jeho psacím stolem. Dával tak zcela jasně najevo, že si ho příliš neváží.

„Sedat si ani nemusím, vím dobře, co mi chceš.“

Mickey měl podle amerického vzoru stěny kanceláře vyzdobené vychloubáčnými suvenýry svého života. Záramované diplomy, na ploše celé jedné zdi vystavoval jen své fotografie, kde pózoval: on a různí policisté, on a budoucí ministři, on a nynější ministři, on předává medaili, on přebírá medaili, on na motorové čtyřkolce s partou Korejců v přilbách, on s uloveným medvědem, on na stáži u FBI na akademii v Quantico, on na stáži v Moskvě, on při výletu do Disneylandu na Floridě, všude jen on...

„Podezřelé není dovoleno mlátit,“ konstatoval Mickey. „A už vůbec ne svědky.“

„To mi říkáš ty?“

„Nedělej ze sebe blbýho, Jerúdelgere. Tebe ještě neomrzelo pohybovat se pořád na hraně? Máš představu, kolikrát už to málem skončilo špatně?“

„Nepočítal jsem to,“ odpověděl komisař klidně. „Od toho jsi tady ty...“

„Čtyřikrát,“ připomněl mu Mickey. „A teď jsi zase o kus dál. Proč jsi ji uhodil?“

„Copak jsi neslyšel, co řekla?“

„Ani tak nemáš právo ji udeřit. Předvolali jsme ji, je to svědek.“

„Je to moje dcera,“ opravil ho Jerúdelger.

„Tady je jako svědek. Jestli se k ní chceš chovat jako ke své dceři, běž od toho případu pryč.“

„Ty tady rozhoduješ.“

„Na čem teď ještě děláš?“

„Tělo holčičky pohřbené na divoko v ajmaku Chentij, mezi Džargaltchámem a Delgerchámem, jižně od řeky.“

„Postaru udělaný hrob? Zase nějaký případ oživování těch jejich přiblblých tradic?“

„Ne, zločin. Přinejlepším teda nehoda.“

„Proč?“

„Protože kostra je rozdrčená a holčičku pohřbili i s tříkolkou.“

„S tříkolkou?“

Mickey vstal. Obešel stůl a přistoupil k Jerúdelgerovi, vzal ho za paži a přinutil ho, aby se s ním přemístil k velké mapě, jež zabírala celou stěnu.

„S tříkolkou, povídáš. A kde že se to stalo?“

Jerúdelger ukázal na místo, kde kočovníci našli tělo.

„Ahá,“ vypadlo z Mickeyho. „To je odsud dost daleko, co? Kolik tě to stálo času, co? Dvě tři hodiny v nějaký drkotině, než jsi tam dojel, ne? Hele, nech to plavat, nasadím na to Čulúna. Má pevnější zadek než ty,“ snažil se vtípkovat. „Nech si ty Číňany, ale svou dceru už sám nevyslychej, rozumíš? A měl by sis vzít pár dní dovolený, co ty na to?“

Vyprovodil ho ke dveřím tak, že se mu dlaní opřel o záda, což byl elegantní způsob, jak ho vystrnadit z místnosti.

„Se Sarou je mi to líto,“ řekl mu ve dveřích. „A odpočín si!“

Jerúldelger zůstal stát v chodbě.
Mickey, to je ale idiotský jméno! pomyslel si.
Po pár krocích narazil na Ojún, jež právě vycházela z vyšetřovací místnosti.
„Tak co?“ zeptala se.
„Nejdřív ty!“
„Potvrdila to. Nic jinýho neřekla.“
„Já přišel o ten případ s holčičkou...“
„Jak jako?“
„Mickey mi ho sebral. Dá to Čulúnovi. Chce, abych se radši soustředil na Číňany, ale nesmím vyslychat Saru.“
„A co budeš dělat?“
„Duši té maličké jsem dostal na starost. Svěřil mi ji ten děda, tak to u nás chodí. Nevrátím ji přece jen tak zase do hrobu a nezaházím hlinou. Nějak se zařídíme.“
„A dál?“ ptala se Ojún, protože ho moc dobře znala.
„A jdu vyslechnout Saru.“
Ojún mu ušetřila pořádnou ránu pěstí do paže, s ním to ale ani nehnulo.
„Práce s tebou je boží!“ řekla mu cestou zpět k vyšetřovací místnosti. „Miluju to!“

Proč ne rovnou Koloušek Bambi!

Než si Mickey zavolal inspektora Čulúna, dlouho se v kanceláři snažil soustředit. Málokdy telefonoval sám. Udílet rozkazy sekretářkám, to patřilo k milým výsadám jeho funkce. Zato považoval za důležité držet si odstup od svých kolegů z terénu. Nepatří k nim. Oni patří jemu. On už se teď radí k těm, kdo velí. Musí se dívat spatra. Hodně spatra. Vždyť se přece sám rozhodl, že bude orel, ne?

Čulún byl mladý inspektor a trochu moc sledoval americké seriály. Viděl se v nich, sám totiž neměl do filmové hvězdy daleko. Podobal se hongkongskému herci a zpěvákovi Andymu Lau a nosil slušivé námořnický modré dvouřadové obleky. Od chvíle, kdy nastoupil, na něho Mickey podvědomě žárlil, Čulún ale pro jeho kariéru žádným nebezpečím nebyl. Neměl takovou ctižádost, neusiloval o postup za každou cenu. Mickey ho přidělil Jerúldelgerovi, čímž se mu podařilo nejen utlumit zárodek mladíkových případných ambicí, ale zároveň také usměrnit své rozhořčení vůči tomu mrzoutskému starému medvědovi, který by mohl být schopen překazit jeho plány. Pod Jerúldelgerovým velením se Čulún musel babrat v podivných případech a ještě čelit tomu, jak se šéf sám motá ve vlastním neuspořádaném životě. Takže Mickey vlastně nemusel dělat nic. Starý policajt se hroutil už pět let, od smrti své dcerky. Tehdy taky Mickey dostal místo, jež mělo připadnout Jerúldelgerovi. Kapitán teď mohl s tajným uspokojením sledovat, jak se ten dinosaur utápí v osobních problémech, a v klidu stoupat nahoru.

Dnes bylo vše v dokonalém pořádku, všechny jeho plány běžely, jak třeba, a podřízení šlapali jak hodinky. Idylu narušoval jen Jerúldelger, kterému Mickey musel sám zavolat, protože na rozkaz předaný sekretářkou jako obvykle nereagoval, a pak se mu ještě vřítíl do kanceláře, aniž by se nechal uvést, a dokonce aniž vůbec zaklepal. Tyhle věci ale Mickeyho nemůžou rozhodit. Jerúldelger je prostě jen dinosaurus, dřív nebo později tak jako tak zmizí, a zaviní si to sám. Jednou najdou jeho kostru v hlíně, jako když objevili ostatky velociraptorů v červenozemí v oblasti Bajandzag v poušti Gobi.

Mickey ani nezvedl pohled od papírů a jen Čulúnovi pokynul, aby vstoupil. Ani potom na něho ale nepromluvil. Předstíral, že je zabraný do veledůležitého spisu, Čulún však dobře věděl, že ty papíry nijak důležité nejsou. Oba věděli, že jde o hru. Inspektor zůstal několik dlouhých minut stát v uctivé vzdálenosti od šéfova stolu, ruce měl složené za zády. Konečně Mickey spis rázně zavřel.

„Čulúne, vezmeš si na starost případ té holčičky, co Jerúldelger začal řešit.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Jerúldelger už na tom dělat nebude. Případ bude tvůj.“

„Jak si přeješ!“

„Budeš se tím zabývat jenom ty a řídit tě budu já, jasný?“

„Jasný.“

„Každý večer mi podáš hlášení. Já budu rozhodovat, ty budeš konat. To je všechno.“

Mickey zase rozevřel spis a začal si v něm číst, a tak Čulún poznal, že slyšení je u konce. Pozdravil, kapitán ani neodpověděl, a tak se otočil ke dveřím. Už bral za kliku, když ho Mickey ještě zavolal.

„Čulúne!“

„Ano?“

„Ten případ není nijak důležitý, aby sis nemyslel. Jen si tě chci vyzkoušet. A doufám, že mě nezklameš.“

„Rozumím,“ odpověděl inspektor a odešel.

Mickey, to je ale nablblý jméno, pomyslel si a znechuceně zvedl oči ke stropu. Proč ne rovnou Koloušek Bambi!

Tak, a teď už oba vypadněte!

„Poslouchej, Saro. Nebudu se ti omlouvat za to, co jsem udělal, a ani po tobě nechci, aby ses omlouvala. Potřebuju teď, abys mi potvrdila pár věcí týkajících se našeho vyšetřování.“

Sará seděla na židli celá schoulená, zabalená do deky, kterou přes ni přehodila Ojún, když ještě ležela v bezvědomí na zemi v rohu místnosti. Rukama si objímala skrčená kolena, která měla přitažená až po bradu, a upírala pohled na otce, přímý, ale temný. Mlčela.

„Opravdu jsi tu noc byla s tím chlapem?“

„...“

„Od kolika do kolika hodin jste byli spolu?“

„...“

„Saro! Mluvíme tady o vraždě. Někdo zavraždil pět lidí. Pět!“

„...“

„Vraždy, mučení, hrozné věci. Naše podružné rodinné problémy jsou vedle toho jen prkotiny, nemyslíš?“

„...“

„Možná jsi s ním byla, to je tvoje věc. Ale jestli jsi s ním nebyla, budeš z toho mít opravdu dost problémů. Můžeš se do toho zamotat a pořádně si to odskáčeš, budeš v tom namočená na dlouho. Na dlouho, Saro.“

„...“

„Hele, jestli si myslíš, že tímhle jednáním nějak ubližuješ mně, tak to se mylíš. Jediný, kdo si to protrpí, budeš ty sama. Já už jsem si trápení užil tolik, že prostě bolest na duši necítím, rozumíš? Vůbec. Vidím, že to

zkoušíš, ale větší trýzeň, než jsem zažil, už mi nezpůsobíš. To si rovnou odpust. Radši mi řekni, kde jsi tu noc byla.“

„...“

Jerúdelger si zhluboka povzdechl, pak položil na stůl knihu, kterou si vypůjčil ve Francouzské alianci, když se Solongo hledali informace. Rozevřel svazek na dvoustránce s fotografií kupy těl, jež byla jen kost a kůže, navršených mezi ubikacemi v německém Dachau za nacistického režimu. Otáčel další listy v knize a nespouštěl přitom oči ze Sary. Na dalších fotkách byla stejně vychrtlá těla, nahá, zasněžená, přízračná, bez jakékoli možnosti se zahalit a stojící ve frontě do plynové komory. Na jiných fotkách ani nešlo odhadnout, zda zobrazují ještě živé, anebo už mrtvé. U každé stránky se Jerúdelger zastavil a z paměti odříkal popisek fotografie. Sará se zarytě snažila dívat do stropu, ale dlouhá otcova tiráda ji nakonec přinutila sklopit zrak a zahledět se na fotky. Nedala najevo žádné citové pohnutí, ovšem bylo znát, že nedokáže odtrhnout pohled od toho, co vidí.

„Ten chudáček, co s ním spíš, nebo co tvrdíš, že s ním spíš, abys ho chránila, nosí uniformu člověka, který všechno tohle vymyslel, organizoval a řídil, Saro. Ten šílený diktátor, kterého tvůj kámoš obdivuje tolik, že si dokonce nechává říkat jeho jménem, nejenom uvrhl svět do války, jež měla za následek šedesát pět milionů mrtvých, ale navíc rozhodl o vyhlazení šesti milionů lidí čistě proto, že je nenáviděl: mužů, žen, starců i dětí. Ti jsou tady na těch fotkách.“

Pak před ní vyložil fotografie z místa činu: tři Číňany a obě vyholené a oběšené ženy. Vyskládal je vedle posledního snímku z Dachau.

„Ten tvůj údajný mileneček je podezřelý, že se na tomhle podílel! Tak teď snad chápeš, Saro, že jestli mi

tvrdíš, že jsi s tím týpkem spala, anebo jestli to dokonce říkáš jen proto, aby na něj policie nemohla, tak taková informace podaná ústy mé dcery by mě měla vzít u srdce. Ale jak jsem říkal, já už žádnou bolest na duši necítím. Moje duše je už pěkně dlouho netečná. Mě už nikdo nemůže ranit, ani ty, dítě moje.“

Unaveně sebral knihu i fotografie, pak vstal. Dívka poprvé za celou tu dobu sledovala jeho pohyb očima, upírala mu pohled na paty, netroufala si podívat se na něho pořádně. Jerúldelger došel ke dveřím a tam se ještě na chvíli zastavil.

„Můžeš klidně mlčet, Saro. Nepotřebuju tvoje svědectví. Vyšetřování půjde dál i bez tebe. Ty si zůstaneš sama se svou nenávistí, jako já zůstávám se svými zlými sny. Můžeš jít, kam chceš, jsi volná. Jeho si tady ještě necháme. Aspoň dnes večer s ním určitě spát nebudeš. Ani doopravdy, ani ve snu.“

Vyšel z malé vyšetřovací místnosti, aniž stačil zahlédnout, že se jeho dceři v očích lesknou slzy. Dlouho dumal o tom, zda ona v tu chvíli stačila zpozorovat, jak vlhké měl oči on.

O něco později požádal Jerúldelger Ojún a Čulúna, aby za ním zašli a pomohli mu shrnout stav pátrání. Oznámil jim, že nechá Saru propustit a Adolfa že budou muset pustit hned ráno, protože dívka mu potvrdila alibi. Požádal je, aby na nadcházejících dvacet čtyři hodin zajistili tajné sledování. Bylo nutné zjistit, jestli se oba mladí lidé po propuštění setkají. Ojún dostala na starost Saru, Čulún se trochu zdráhal sledovat Adolfa.

„Mickey mi svěřil případ té holčičky s tříkolkou,“ stěžoval si inspektor. „Nemůžu si dovolit ztrácet čas s prkotinama. Proti tomu chlápku nic nemáme, ani náznak, všechno vychází jen z toho, že ty něco tušíš, Jerúldelgere, protože umíš trochu francouzsky a proto-

že Adolf je nacista a ty dvě holky měly vyholené hlavy. Sleduj si ho sám, ne?“

„Co to má znamenat, že ti přehodili tu holčičku s tříkolkou?“ přerušila ho Ojún. „Jak to? Co tím chceš říct?“

„Znamená to čistě jen to, že Mickey ten případ Jerúdelgerovi sebral a svěřil ho mně. Máš s tím problém?“

„Jasně že s tím mám problém! Je to jeho případ! On se tam drkocal dvě stě kiláků. On na místě zajistil všechny důkazy, vyslechl svědky. Vždyť ani neznáš místo činu. Kdoví, jestli ty jsi vůbec někdy byl dál než na předměstí Ulánbátaru, v těch svejch frajerskejch oblecích těžko vyrazíš ven z města!“ rozohnila se inspektorka.

„Místo činu pojedu ohledat, a jak se zajišťují důkazy, to snad ještě vím, ne?“ ohradil se Čulún.

„Ahá, tak víš, jo? A zprasíš to stejně dokonale jako s těmi Číňany? Něco jen tak přehlídneš, jako ten chomáč vlasů? Ještě štěstí, že si toho Jerúdelger všimnul, jinak by asi nebyla žádná možnost, jak věcně propojit obě místa činu!“

„Tak co kdybyste toho nechali, co?“ vložil se mezi ně Jerúdelger. „Ojún, postarej se prosím o Saru. Čulúne, ty uděláš, co jsem ti řekl, budeš sledovat toho nacistu. Jestli se chceš ujmout vyšetřování případu s holčičkou, budeš to muset udělat jako každéj jinej: budeš dělat přesčasy. Tak, a teď už oba vypadněte!“

... mu zčervenaly oči a mozek zbystřil.

Těžko najít nápadněji postsovětský model než starý šedozeleň Nissan Cube, rok výroby 2004, jaký měla Ojún. Jako by si japonští návrháři, proslulí tím, jak umějí napodobovat a opisovat, usmysleli, že v jediném produktu okopírují všechny nedostatky ruských užitkových vozidel z dob studené války. Vznikl tak bezduchý, krabicoidní čtyřdveřový automobil. Zpředu vypadal děsivě, připomínal maskovaný vůz východoněmecké rozvědky Stasi, zezadu měl nešťastně brutální image vojenských dodávek běžně užívaných v banánových republikách. Malý molitanový Pokémon, pověšený na zpětném zrcátku, sotva mohl zakrýt fakt, že auto je policejní. Ojún si dnes a denně kladla otázku, jak se jí mohlo stát, že si vybrala tenhle model. Teď už jí nezbývalo než vyčkat, až bude natolik zastaralý, že se po západním vzoru posune do kategorie vintage, jako se to podařilo terénním vozidlům někdejší sovětské značky UAZ.

Vtom spatřila Saru. Vyšla z policejní budovy, přes parkoviště si to namířila k hlavní třídě. Ojún rychle předstírala, že něco hledá v přihrádce na drobné u řadicí páky, aby se vyhnula případnému očnímu kontaktu. Potěšilo ji, že našla zbytek balení árúlu, sušeného tvarohu, které si koupila už před týdnem od nějaké stařenky u Ulsyn cirku, budovy Národního cirkusu. Čekala, až dívka poodejde až za Nejvyššího soud, třikrát si zatím posloužila ze sáčku, a pak teprve nastartovala a vyrazila. Výhoda Ulánbátaru je, že provoz je natolik

zmatený, že když sledujete z auta chodce, jiné řidiče už svým podivným způsobem jízdy rozhodně nijak významně nerozčílíte. Nehrozilo, že by se Sará ohlédla jen proto, že by si na silnici za sebou všimla zlostných reakcí. Ojún jela až k nové budově ze skla a oceli patřící UB Bank a vypínající se nad prastarou zastřešenou dřevěnou bránou. Pak zatočila k jihu a sledovala Saru směrem k Park Avenue. Dívka šla rychle, zlost a rozhořčení z ní vyzařovaly tak silně, že se od ní kolemjdoucí raději odvraceli. Jen ti nejstarší na ni hleděli nechápavě, ještě se za ní otočili a někdy zakroutili hlavou. Byla pro ně ztělesněním světa, který kolem nich náhle vyrostl a zároveň se hroutil: všechny ty nové budovy i duše vyzařovaly stejný chaos.

Na místě, kde stojí Flower Center, jež mimochodem nemá nic společného s centrem ani s květinami a je naopak smutné jako ruské autobusové nádraží, Ojún spatřila, jak se Sará rozeběhla a za jízdy naskočila do modrého autobusu. Strčila si do úst další kus árúlu, podržela ho mezi zuby, s plnými ústy zaklela, až si poplivala palubní desku, přeřadila a šlápla na plyn, aby dojela autobus, který mířil na východ. Další dva kilometry zápasila s řazením a řízením, aby neztratila autobus z dohledu, a dusila se drobečky sušeného tvarohu. Sará se naštěstí po zvyku revoltující mládeže zhroutila na zadní sedadlo, Ojún ji tedy z nissanu mohla mít stále na očích. Brzy pochopila, že Sará s někým mluví do mobilu, a už také vstala a chystala se vystupovat. Což se jí podařilo na zastávce u lékárny, označené 25-dugár emín san. Ojún chvatně zaparkovala na chodníku, protože Sará nevypadala, že půjde dál. Sedla si na betonové schůdky u nejbližšího krámků a zůstala strnule a vztekle civět na rozpraskaný asfalt na zemi.

Chodník byl naštěstí dost široký, takže Ojún mohla zastavit, aniž by se prozradila. Pohodlně se usadila,